PERRY RHODAN
255

Clark Darlton
ZAKÁZANÉ PÁSMO

Přeložil Anna Štorkánová

1.

Křižník MOSAKA v šíleném manévru překročil rychlost světla a zmizel v lineárním prostoru. Byla to jediná možnost, jak uniknout a zabránit zničení lodi.

Přesila nespočívala ani tak v množství pronásledovatelů, jako spíš v konstrukci jejich lodí, která byla Pozemšťanům zcela neznámá. Jednalo se o létající trojúhelníky, které šířily strašlivé rázové vlny. Tyto vlny zničily všechno, co jim stálo v češte.

Dokonce i úplně nový HD-štít byl zatížen až k mezní hodnotě svého výkonu a nebylo možné předpovědět, co
by se stalo, kdyby MOSAKA zůstala v pásmu účinnosti rázových vln čtyř nebo dokonce pěti trojúhelníků.

Když trojúhelníky zmizely z obrazovky, major Constantin ulehčené vydechl. Malá galaxie Andro-Alfa o průměru šesti tisíc světelných let se rychle vzdalovala.

To, co major Constantin viděl, stačilo.

Jeho úkol byl splněn.

Mohl se vrátit na základnu Gleam a podat hlášení Rhodanovi.

Začalo to před třemi dny na Gleamu, nejsilnější základně, jakou kdy Pozemšťané disponovali. Pojmenovali ji Centrální moc a tou taky byla.
V okrajových oblastech Mlhoviny Andromedy měl Rhodan celkem deset tisíc lodí a jednoho dne odtamtud podnikne výpad do neznáma. Ještě než k tomu dojde bylo nutné zajistit přísun posil a své vlastní vojsko vybudovat tak, aby dokázalo vzdorovat případnému útoku.

Pozemské lodě křižovaly u Gleamu, čekaly v soustavě Ztracených, ztrácely se na obrovské ploše létajícího kosmodromu a hlídkovaly ve volném prostoru. Představovaly brannou moc, která hledala protivníka.

A v tom byl problém.

Nikdo nevěděl, kdo je protivník. Znali jeho jméno - Mistři ostrovů. Ale ještě nikdo je neviděl. Zatím se setkali pouze s pomocnými národy, které byly nasazeny proti pronikajícím Pozemšťanům. Věděli, že Mistři ostrovů jsou inteligentní a velmi mocný národ, který se drží v pozadí a vyčkává.

Čeká na Rhodanovu chybu.

Ale Rhodan se chyby nedopustil a k tomu měl za sebou obrovskou vojenskou moc. Aby mohl jednat, musel ji cítit v zádech. A chtěl mít jistotu.

To byl důvod, proč odstartovala MOSAKA a padesát dalších křižníků. V galaxii Andro-Alfa žil národ Maahků, kdysi spojenců Mistrů. Grekova smrt připomněla inteligentním Maahkům, že jsou jen otroky bez vlastní vůle. Vzbouřili se a obrátili se proti svým pánům. Mistrům ostrovů. ' A pak se Andro-Alfa odmlčela.

Nikdo nevěděl, co se tam stalo, jen Rhodan se domníval, že Mistři strašlivým způsobem

potrestali Maahky. I sousední mlhovina Andro-Beta vypadala jako po vymření. Gleam nebyl jedinkrát napaden a neukázala se žádná cizí loď.

* I to muselo mít důvod a odhalit jej - bylo úkolem MOSAKY.

***

Dva dny předtím. MOSAKA se téměř neustále, jen s krátkými přestávkami nutnými pro regeneraci pohonu, nacházela v lineárním prostoru mimo einsteinovský vesmír.

Pak se na obrazovkách lokátorů objevily hvězdy mlhoviny Andro-Alfa.

.Major Constantin se spojil s veliteli doprovodných lodí a flotila se rozdělila.

K návratu každé jednotky na Gleam mělo dojít podle vlastního uvážení, nejpozději do pěti dnů pozemského času.

MOSAKA pokračovala v letu a pokoušela se uniknout zaměření. Major Constantin věděl, že se může spolehnout jen na sebe, mužstvo a superrychlý pohon moderní lodi, koule o průměru sto metrů.

Jejich vlastní zaměřovače byly neustále v provozu. Fungovaly jen tehdy, když se MOSAKA pohybovala podsvětelnou rychlostí, ale to stačilo. Jenže tu najednou bylo víc signálů než mohly obrazovky pojmout.

Nadporučík Rainer Visser, první důstojník MOSAKY, svraštil čelo.

Constantin se upřeně díval na obrazovky.

„Přístroje jsou v pořádku, nadporučíku, takže to množství je opravdu velké. Možná jde o maahkskou flotilu. Musíme počítat s tím, že na ně Mistři uspořádali trestnou výpravu."

„Nebo to jsou sami Mistři," řekl Visser. „Pěkná vyhlídka!"

„Na medaili za statečnost." Major Constantin dal rozkaz navigačnímu důstojníkovi a opět se věnoval Visserovi. „Mistry ještě nikdo' neviděl. Mě by těšilo, kdybych byl první."

„Děkuji pěkně," řekl nadporučík, „Já se toho potěšení rád vzdám. Kdo je uvidí, musí zemřít."

„To jsou hloupé řeči. Dostali jsme rozkaz a splníme jej."

Přistoupil mladý poručík od navigátorů. „Pane, blížíme se ke slunečnímu systému se čtyřmi planetami. Neměli bychom se vyhnout?"

„Čtyři planety? Podíváme se na ně. Ale dávejte pozor na zaměřovače. Jakmile se objeví cizí lodě, mizíme. V našem rozkaze není nic o styku s nepřítelem."

Již ze vzdálenosti několika světelných hodin bylo jasné, že mezi planetami panuje čilý provoz. Shromažďovaly se tam celé svazky plavidel a většinou šlo o známé černé válce maahkských lodí. Otázkou bylo, jestli to jsou svobodní Maahkové nebo nevolníci Mistrů. Major Constantin rozkázal držet se v pozadí.

Seržant Grailor mezitím spojil translátor s vysílačkou, aby mohli odposlouchávat hovory, pokud nebudou zakódované. *

„Už jste něco zachytili?" zeptal se major Constantin.

„Začínáme, pane. Jde o normální hovor, starý několik hodin."

„To nehraje roli. Všechno nahrajte a později mi podáte souhrnnou zprávu." Pak se otočil na Vissera. „Předávám velení. Budu ve své kabině."

MOSAKA vlétla do slunečního systému, aniž byla zpozorována. Čtvrtá planeta byla kusem kamene bez atmosféry o. velikosti Měsíce planety Země. Nebyla obydlená a nic nenasvědčovalo o existenci základny na jejím povrchu.

„Kdybychom přistáli, byli bychom dokonale maskováni," uvažoval kapitán Visser. „Zeptám se starého, co si o tom myslí."

„Major spí," prohlásil varovně Sherring. „Tohle můžete rozhodnout i bez něj."

„V souladu s předpisy, ano. Takže přistaneme, ale rychle!"

Kamenitá planeta se blížila. Povrch tvořily holé skalnaté masivy a rozsáhlé náhorní plošiny. Po vodě ani stopy. Neznámý svět patrně nikdy neměl atmosféru.

MOSAKA přistála na zploštělém vrcholku osamocené stojící hory. Protože se planeta otáčela kolem vlastní osy velice pomalu, měla být táto její strana ještě několik hodin obrácena ke vzdálenému slunci.

Motory umlkly a major Constantin se probudil. Prostřednictvím interkomu se zeptal, co se stalo. Visser mu objasnil, že nyní mohou bez rizika pokračovat v pozorování. Odposlech měl být vyhodnocen do půl hodiny.

Zaměřovači přístroje pracovaly nerušené dál. Z prostoru mimo planetární soustavu přilétaly další svazky a nadporučík Visser mohl stanovit typ lodí. Dorazily tři různé eskadry a spojily se s Maahky.

Bylo to stále záhadnější. Co se odehrává v systému, vzdáleném tři tisíce světelných let od Alfa-Centry, odhalil až odposlech hovorů mezi plavidly.

Hlášení, předané nadporučíku Visserovi, znělo:

„Ze zachycených hovorů zcela nepochybně vyplývá, že flotila Maahků je podřízena Mistrům. Nejedná se o vzbouřence, ale o nevolníky. Flotila se slétá k odvetnému úderu a čeká podporu z Mlhoviny Andromedy. První tři eskadry dorazily, je očekávána čtvrtá a s jejím příletem začne útok. Podle odhadu jsou na místě čtyři tisíce lodí, což znamená značnou vojenskou sílu. Z hovorů nevyplývá, kdo má být napaden."

„Doufejme, že to nejsme my," zamumlal ustaraně major Constantin. „Spíš si myslím, že půjde o útok na odbojné Maahky. Aniž vědí, jsou našimi spojenci. Je mi jich líto. Proč jim Rhodan nepomohl? Byla by to jedinečná příležitost jak tady získat přátele."

, „Asi má dobrý důvod držet se v poradí," poznamenal Visser. MOSAKA zůstala na bezejmenné planetě ještě pět hodin a sledovala přílet další eskadry. Tentokrát lodě vypadaly jako těžkopádné křižníky a byly obklopeny modře světélkujícím ochranným štítem.

„Až doposud sem Mistři poslali čtyři různé národy." Major zavrtěl hlavou. „Disponují netušenými silami."

„A Maahkové jim také způsobili netušené starosti."

„To je patrně důvod, proč se nikdo nestará o mlhovinu Andro-Beta. Tohle bude odpověď," pokýval hlavou major Constantin.

* MOSAKA odstartovala poté, co pět oddílů válečných lodí opustilo systém a, odlétlo neznámým směrem. Hovory mezi flotilami byly nyní zakódovány.

Neznámé typy lodí byly podrobné zaznamenány, aby bylo možné pozdější srovnávání.

MOSAKA se pustila dál ke středu mlhoviny a několikrát se musela vyhýbat velké koncentraci plavidel. Většinou to byly černé válce, ale nikdo nevěděl, jestli jsou uvnitř vzbouřenci nebo otroci.

Události osvětlila až gigantická vesmírná bitva.

Přístroje zaregistrovaly obrovské soustředění lodí ve vzdálenosti několika světelných let. Okamžitě se započalo s vyhodnocováním dat a když palubní pozitronika dodala výsledek, pochyby majora Constantina byly ty tam.

„To je konec povstání Maahků proti Mistrům. Z Andromedy sem dorazilo nepředstavitelné množství pomocných oddílů a kde Maahky dopadnou, tam je zničí. Obávám se, že po tomhle boji budeme na řadě my." •:

Dorozumívání mezi svazky se nedalo zachytit, což svědčilo o rušení hypervln. Aby se MOSAKA něco dověděla, musela blíž. Protože se v přímé linii k bitevnímu poli nacházely dva sluneční systémy, šlo o poměrně snadný úkol.

Zastavili ve vzdálenosti deseti světelných hodin.

Přišly první informace. Přestože byly staré deset hodin, vyvolaly vel-ké překvapení.
*

„To je přece téměř nemožné!" Major Constantin ze sebe nejprve nedostal jediné slovo, a pak vybuchl. „Maahkové, odbojní Maahkové vlákali Mistry do pasti! Mají převahu a Andromedany převyšují i po technické stránce. To je nepochopitelné!"

„Informace jsou staré deset hodin," připomněl Visser. ;

„Jsou dostatečně aktuální. To Maahkové čekali na pomocné sbory a nevolníky. Tak to bylo před deseti hodinami a mezitím dorazily nové
informace. Uvidíte, že Mistři prohrají!"

Měl pravdu.

Ačkoliv Mistři poslali k mlhovině Andro-Alfa elitu svých národů, nedokázali čelit náporu povstalců. Ať došlo k boji s Maahky kdekoliv, Mistři byli poraženi.

MOSAKA se proplížila ještě blíže. Nebyla odhalena, i když se nakonec nacházela jen několik světelných minut od pekla hořících lodí. Přemíra typů plavidel a všeobecný zmatek se postaraly o to, že si jí nikdo nevšiml.

Nyní měla čerstvé zprávy.

MOSAKA se v naprostém klidu mohla opět. stáhnout. Přešla do nadsvětelné rychlosti a nabrala kurs na Alfa-Centru.

„Na odvetné akci Mistrů se tedy podílelo nejméně třicet různých ras z Mlhoviny Andromedy," prohlásil major Constantin na'poradě důstojníků. „To jen dokazuje význam, jaký Mistři přikládají povstání Maahků. Vynakládají všechny síly, aby potrestali buřiče. Máme důvod se domnívat, že jednotky Pozemšťanů na okraji Andromedy ještě nebyly objeveny. Výhoda překvapení je tedy na naší straně. Tohle chtěl Rhodan vědět. Dále jsme zjistili, že situace je přesně opačná, než jsme se domnívali. Nebyli poraženi Maahkové, ale přisluhovači Mistrů. Nebude trvat dlouho a svobodní Maahkové se stanou pány galaxie. Není nikterak od věci konstatovat, že Maahkové se nespokojí s tímto vítězstvím,
ale že plánují proniknutí do Andromedy. Kdyby to neudělali, žili by v neustálém nebezpečí. Náš úkol je splněn. Před návratem na Gleam se ještě podíváme na planetu Alfa-Centra. Rád bych věděl, jestli je stále ovládána nevolníky."

***

Planeta Alfa-Centra měla průměr osmdesát šest tisíc kilometrů a obíhala kolem.tří modrých obřích sluncí. Tato slunce byla transmiterem Alfa, a protože byl stále v provozu a propouštěl jednu flotilu za druhou, bylo jisté, že je ještě v držení Mistrů.

MOSAKA musela použít veškeré maskovací triky, aby nebyla objevena. Major Constantin připojil ke svému seznamu devět dalších svazků. Přístroje rovněž registrovaly obrovskou koncentraci maahkských lodí, které se shromažďovaly a zaujímaly pozice. Pravděpodobně byl plánován útok na Alfa-Centru.

Pokud se nestane zázrak, transmiter brzy padne do rukou odbojných Maahků. Pak bude pomocným národům odříznuta cesta do Andromedy. Pro Maahky to bude nejlepší příležitost ke zničení nepřítele.

Major Constantin zůstal v bezprostřední blízkosti hlavní planety téměř deset hodin. Domníval se, že už viděl dost.

Poručík Sherring zvedl hlavu. „Signály ze zaměřovače, pane. Objevili nás."

Constantin se obrátil k obrazovkám, na kterých bylo vidět nesčetné, rychle se blížící drobné trojúhelníky. Constantin se cítil v bezpečí, protože nový zelený ochranný štít byl neproniknutelný pro všechny známé zbraně a nabízel nejlepší ochranu, na jakou jen lze pomyslet.

„Pokusíme se prorazit obklíčení," řekl klidně major. „Sherringu, zapněte přijímač. Třeba se nám podaří něco .zachytit."

Ale translátor cizí symboly nepřeložil. Trojúhelníkové lodě patrně své Aprávy zakódovaly. Krátce nato do-*razily k MOSACE první rázové vlny.

Přes ochranný štít pochopitelně nepronikly, ale narazily do něj jako do pevné překážky. MOSAKA byla vymrštěna z dráhy letu, na několik vteřin vysadila dokonce antigravitační pole a Constantin nemohl dát rozkaz ke zrychlení lodi, aby vzniklým přetížením neohrozil posádku. „Rázové vlny.. ."*mumlal Grailor. „Jakého druhu? Ve volném prostoru... ?"

„Co já vím," zavrčel Constantin a přezkoušel přístroje, které opět fungovaly. „Raději zmizíme."

y

O několik hodin později byla mlhovina Andro-Alfa daleko a stále se vzdalovala.

Světlá, jakoby vybledlá skvrna před nimi byla mlhovina Andro-Beta.

Malé červené slunce Ollus se nacházelo přímo na vnějším okraji Mlhoviny Andromedy. Obíhala je planeta Ollura, která zpustla poté, co byli její , obyvatelé — regenerovaní - zničeni.

Ale slunce Ollus neobíhala jen tato planeta.

Ollus dostal satelit, a to velmi podivný.

Byl to kotouč o průměru devadesáti šesti a tloušťce třiceti dvou kilometrů. Uprostřed plošiny ležel vzdušný přístav o průměru šestatřiceti kilometrů. Zbytek plochy zaujímaly budovy a tovární haly. Co bylo uvnitř, se dalo jen tušit.

Tato plošina byl kosmodrom.

Patřila kosmickému inženýrovi Kalakovi.

Kalak nebyl člověk, ale byl humanoid. Vysoký byl asi metr padesát a stejně široký. Na rukou měl šest prstů, z nichž byly dva palce. Tato anatomická zvláštnost mu umožňovala neobyčejnou manuální zručnost. K tomu ještě přispívalo, že nohy byly podobné a i s nimi se dalo pracovat. Nebylo divu, že Veslař, tak se nazývala jeho rasa, patřil k nejschopnějším inženýrům Andromedy.

Kalak byl strukturální běžec, jak nazýval sám sebe. Stejně jako všichni ostatní příslušníci jeho podivné rasy mohl libovolně měnit nebo i rozložit molekulární strukturu svého těla, takže dokázal proniknout do jakékoliv hmoty. Považoval za docela normální vniknout do opláštěného stroje a odstranit závadu.

Kalakova kůže byla úplně černá a na hlavě neměl vlasy. Jeho obličej byl široký a plochý s hluboko zapadlýma očima. Byl aerobní bytostí.

Veslaři po sedm tisíc let brázdili Mlhovinu Andromedy a na svých létajících kosmodromech nabízeli služby cestujícím. Stali se příliš nebezpečnými Mistrům, a to se rovnalo rozsudků smrti. Kalak unikl všeobecné zkáze. Rhodanovi se podařilo osvobodit dalších šest tisíc Veslařů z pekelné fytoplanety. Podřídili se Kalakovi a on měl díky nim opět obsazený a plně funkční kosmodrom.

Dal ho do služeb Perry Rhodana.

Nyní obíhal kolem rudého slunce Ollus, aby nemohl být zaměřen. To byl nápad Haluťana Icho Tolota. Domníval se, zeje určitě nebudou hledat právě v panství Mistrů a ve volném prostoru by byli okamžitě objeveni. V Andro-Betě ostatně měli Gleam.

Od Gleamu právě přilétla kurýrní loď, jejíž kapitán se okamžitě dal ohlásit u Rhodana.

* * *

Všichni se shromáždili k obvyklé poradě v Rhodanově kabině. Allan vypadal vedle halutského obra jako trpaslík a nevelký vypadal i Melbar Kasom se svou výškou dva a půl metru. Vedle něj

seděl Kalak, majitel a velitel kosmodromu. Z mutantů byli přítomni John Marshall a dvojčata Rakal a Tronar Woolverové.

„Kroužíme kolem Ollusu už tři týdny," začal Rhodan, „a nestalo se nic, co by nás znepokojilo. K Olluře přilétly neznámé lodě a nezjistily nic podezřelého, jinak by tu ještě byly. Náš trik se třemi zřícenými plavidly zapůsobil. Pokud jde o naši polohu, slunce představuje nejlepší ochranu před zaměřením.

V přístavu plošiny čekají na můj rozkaz ke startu dva tisíce lodí. Máme rychlé křižníky, ale především CREST III, první ultrabojovou loď.

Spojení a přesun materiálu z Gleamu funguje bez problémů. Každá naše loď může překlenout vzdálenost sto tisíc světelných let aniž by její motory utrpěly. Kromě toho disponujeme téměř neskutečnými schopnostmi Veslařů. Tyto bytosti opraví jakoukoliv poruchu s příkladnou důkladností, která působí skoro tajemně. Vím, jakou otázku se mi nyní chystáte položit a já vás předejdu. Už moji nejlepší inženýři mě upozornili, že ani Veslaři nemohou přece tak rychle proniknout do tajemství technologie našich lodí, ale ať se vyskytla jakákoliv porucha, Veslaři si s ní poradili. Vypadá to, jako by naši techniku znali už dávno. Nic jim neunikne. Jsou spolehliví- až příliš."

Rhodan pohlédl na Kalaka, ale ten se jen usmál a neřekl nic.

Rhodan pokračoval: „V mlhovině Andro-Alfa vypukla revoluce. Mistři dopravili na místo více než čtyřicet pomocných ras, ale odbojné Maahky
neporazili. Jakmile Maahkové dobydou pro sebe Andro-Alfu, přijde čas spojit se s nimi.

Ale máme ještě jiný problém.

Pozitronika již několik týdnů řeší problém. Obdržela veškeré podklady. Mezitím Atlan a Tolot navrhl ignorovat nehumanoidní pomocné rasy. Je zbytečné se jimi zabývat. Ale všechny průzkumy jsou zbytečné, pokud • nevíme, kde Mistři ostrovů jsou, jak vypadají, jaké mají zbraně a jaké, trumfy drží v rukou.

Tím jsem rámcově uvedl tento platí. Pokusíme se Mistry najít."

Rhodan se odmlčel. Ve tvářích jeho přátel se nezračilo žádné zvláštní překvapení, protože šlo o logický závěr a prakticky jediné řešení, pokud tady nechtěli nečinně vysedávat.

Rhodan pokračoval: „Naši vědci přišli na to, že obří transmiter - jako ten v mlhovině Andro-Alfa, Andro-Beta nebo v naší Mléčné dráze - muže být instalován pouze ve středu galaxie nebo mlhoviny. Souvisí to s hyperenergetickými zákony, které tady nebudeme řešit, ale je jisté, že musí být přesně v jádru Andromedy. S největší pravděpodobností tam bude šestiúhelník ze šesti obřích modrých sluncí. Hyperenergetické zákony nelze obejít.

Mám v úmyslu najít tento transmiter a použít jej.

Ještě jedna otázka ke Kalakovi: Kdo jsou Mistři ostrovů? Co o nich víte?"

„Ani my nevíme, kdo jsou a jak vy
padají. Existují jisté záchytné body, ale příliš vágní. Mohl jsem pro vás udělat jedinou věc: Dát vám k dispozici podrobné mapy mlhoviny, které říkáte Andromeda. To vám uspořilo staletí intenzivního pátrání. Dále vím, že jádro galaxie je uzavřenou zónou. Ta začíná deset tisíc světelných let před vlastním středem. Žádné rase není dovoleno vlétnout dovnitř. Hranice jsou zajištěny strážci. To je všechno, co vám můžu říct."

„Děkuji." Rhodan rozložil mapy. „Tyto mapy jsme dostali od Kalaka a pozitronika je zpracovala. Podle nich má uzavřené pásmo průměr dvacet tisíc světelných let. Vzhledem k tomu, že Andromeda je podobná naší galaxii, máme k dispozici následující hodnoty: Vzdálenost odtud k zóně je čtyřicet tisíc světelných let. Přímou čarou je dalších dvacet tisíc světelných let zakázanou zónou a následuje dalších čtyřicet k protějšímu okraji galaxie.

Z leteckého hlediska je věc jasná. CREST III má na palubě padesát pomocných lodí typu korveta, jejichž akční rádius je dvě stě tisíc světelných let. Z toho plyne, že i kdyby CRES-TU III

hrozil zánik, všech pět tisíc mužů posádky se dostane do bezpečí. I naše nové stíhačky typu Moskyt uletí sto tisíc světelných let. Tím je zajištěna bezpečnost.

Vzal jsem na vědomí některé námitky štábních důstojníků a prodiskutoval je s Allanem. Po důkladném zvážení opakuji, že není jiná možnost než se odvážit průniku do Andromedy."

***

Šestého března roku 2404 byly skončeny přípravy k výpravě, ve které měli Pozemšťané poprvé proniknout do Mlhoviny Andromedy.

CREST III měla v průměru dva a půl kilometru a šlo o největší loď, jakou kdy lidé postavili. Dvacet korpuskulárních pohonných jednotek jí dodávalo výkon, který umožňoval rychlost šesti set padesáti kilometrů za vteřinu. Pomocí tří Kalupových konvertorů měla loď dolet více než milion světelných let. Šedesát transformačních děl proměnilo CREST III v nedobytnou pevnost. HD-štít byl nepřekonatelný,

Kmenová posádka předchozí vlajkové lodi CREST II přešla s Rhodanem na novou superloď. Kapitánem byl tedy plukovník Caři Rudo a posádka, až na malé výjimky, zůstala stejná.

Prvního dne loď urazila sedm tisíc světelných let, aniž by došlo k jakékoliv události. Díky Kalakovým přesným mapám byla orientace poměrně jednoduchá a vstupy do normálního prostoru se uskutečňovaly v pravidelných intervalech a jen proto, aby se přesvědčili o správnosti výpočtů.

„Stal jste se nějak mlčenlivým," oslovil Rhodan Kalaka. Na kosmickém inženýrovi bylo vidět, že by Rhodana raději minul, což bylo nezvyklé, protože jindy s ním celé hodiny diskutoval o technických problémech a každý rozhovor s ním považoval za čest.

„Nic mi není. Snad mi chybí práce. Postrádám svůj kosmodrom."

„Váš zástupce je spolehlivý. Nemusíte si dělat starosti."

„To mi starosti nedělá. Spíš zakázaná zóna. Budeme mít problémy."

Rhodan se usmál. „Proto jsme tady. Jestli Mistry nevylákáme, nikdy je nenajdeme."

„Mýlíte se. Nezapomeňte na to, že můj národ křižuje Andromedu déle než sedm tisíc let a nikdy nepotkal jediného Mistra. Jako by nikdy ani neexistovali."

Rhodan se přestal usmívat.'.„Jak tomu mám rozumět?"

„Chci tím jen říct, že jsme se vždycky setkali jen s pomocnými rasami. I já jsem přemýšlel o tom, jaký má smysl- skrývat se za jinými národy. Vypadají tak hrozně? Jsou to vůbec tělesné bytosti? Vyzařují smrtící paprsky? To není možné a přece... Ne. Nevím nic."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Víte toho hodně, nebo se aspoň domníváte. Copak ke mně nemáte důvěru?"

„Zakázaná zóna... Dělá mi starosti. Vystavujeme se velkému nebezpečí. Nemohu říci jakého druhu, ale žádná loď, která překročila hranici, se nikdy nevrátila. Překročilo ji i několik plošin a nikdy jsme už o nich neslyšeli."

„CREST III je nezranitelná."

„To jsme si o plošinách mysleli taky a přece jsme byli vyhubeni. Ne Mistry, ale na jejich rozkaz."

Rhodan ucítil vnitřní varovný hlas. Chtěl vzdorovat pánům celé mlhoviny, aniž znal jejich lodě nebo zbraně;
vlastně o nich nevěděl vůbec nic.

Později si v duchu přehrával všechny události, s nimi spojené. Čím více se o nich dozvídal, tím větší bylo jejich tajemství.

***

Pět set světelných let před začátkem zakázané zóny byl velitel spojařů Wholey zavolán do radiové centrály.

„Pane -..signály. Celá kupa," hlásil mu poručík.

Wholey kývl na pozdrav, pohlédl na záznamy a konečně na obrazovky zaměřovačů, na kterých nebylo nic.

„Jen akustické?" zeptal se.

„Bohužel. Na všech hyperfrekvencích. Hvízdavé tóny a rušivé šumy* Opakují se každé tři vteřiny, takže to není náhoda."

„Zapněte obrazovku hyperpřijímače."

Poručík zapnul obrazovku, která byla spojená s reproduktory hypervy-sílače. Rozsvítila se, ale zůstala prázdná.

Zato se stalo něco jiného.

Pokaždé, když bylo slyšet hvízdavý tón, na obrazovce se objevila ble-děžlutá linka a zase zmizela. Nebylo pochyb o tom, že tón i barevná čára souvisejí.

Wholey okamžitě vyrazil na můstek, kde měl službu podplukovník Brent Huise. V naprostém klidu si vyslechl Wholeyovo hlášení. Afričan pokračoval: „Podle mého názoru to není' pokus o kontakt, ale automaticky vysílané znaky. Nejsou tu kvůli nám."

„Možná," zavrčel Huise. „Nezbývá než vzbudit kapitána. Ten bude nadávat! Právě si šel lehnout."

„Proč neuvědomíte rovnou Rhodana?"

O několik minut později vešel Rhodan v doprovodu Kalaka, který vypadal velmi polekaně.

Pak se k obrazovce dokolébal Gucky. Odhalený zub prozrazoval, že se mu to hvízdání líbí.

„Zní to skoro jako symfonie. Nebo je to něco jiného?"

„Je to něco jiného," řekl Kalak. „Varovné znamení strážcům sektoru. Blížíme se k zakázané zóně."

„Je to ještě pět set světelných let," připomněl Rhodan. „Ty čárky ztmavly."

„Po překročení hranice budou červené," vypravil ze sebe kosmický inženýr.

Rhodan se prudce otočil ke Kalakovi. „Kdo jsou ti strážci sektorů? Odpovězte!"

Gucky se pokusil číst v jeho myšlenkách, ale narazil na silný blok.

Kalak přemýšlel, ale najednou řekl:

„Jsou to Tefrodi. Patří k nejbližším důvěrníkům Mistrů. Málokdy jsme se s nimi setkali. Jsou velmi pyšní a domýšliví. Jako Mistři ostrovů."

„Kde žijí?"

„Osídlili planety, obklopující zakázané jádro mlhoviny. Současně mají strážní stanice ve všech oblastech, ať jsou obydlené nebo ne.Tefrodi obklopili jádro jakoby slupkou."

„A oni brání hranici?"

„Ano. Udeří nemilosrdně. Útok může přijít kdykoliv."

„Naše loď je kulová," poznamenal Huise. „Bude jim nápadná."

Kalak se pousmál, ale neřekl nic.

Rhodan si toho všiml. „Musejí mít nějaký domovský svět," řekl. „Co o tom víte?"

„Tefrod je třetí planetou slunce Tefa. Můžete si je najít na mapě. Je to obyčejné žluté slunce. Dohromady má sedm planet. Odtamtud je řízen varovný systém. Tefrodi na příkaz Mistrů obsadili mnoho tisíc planetárních soustav a dobyli skoro polovinu Andromedy. Jsou velmi mocní. Brzy to pocítíme."

Rhodan pohlédl na Huiseho. „Sledujte dosavadní kurs a zůstaňte při lineárním letu. Oznamte mi, až se přiblížíme ke hranici."

Když odešel, Gucky pozval Kalaka na kousek řeči.

„Ty víš, Gucky, že se zajímám o vznik a vývoj cizích druhů," řekl Kulak, když se usadil do

pohodlné židle a Gucky na rovněž pohodlnou pohovku. „To už souvisí s mým povoláním. Musím znát všechny rasy, se kterými chci udělat nějaký obchod. V této mlhovině je spousta národů. Sice je ovládají Mistři, ale jinak si na svých planetách žijí celkem svobodně a nerušené. Tvoje rasa, Gucky, byla vyhubena, když tvou domovskou planetu Tramp zničili Orghové na příkaz pozitronických vědců. Vyprávěl jsi mi tu historii. Pokud jsem ti dobře rozuměl, žije ještě dvacet sedm Myšobů. .Rád bych věděl..."

„Osmadvacet," řekl Gucky.

„Ale... Ach ano, narodil se ti syn." Kalak se naklonil. „Tím jsme se dostali k tématu. Narození Myšoba je prý spojeno s komplikacemi. Proč vlastně?"

Gucky si vychutnával čerstvou mrkev, kterou si přinesl z chladírny CRESTU III. „Souvisí to s tím, že už neexistuje naše domovská planeta Tramp."

„Co to má společného s vašimi potomky?"

Gucky si vzdychl. „Budu ti to muset vyprávět, jinak mě tvoje věčné otázky umoří k smrti. A protože se zajímáš o neznámé rasy, bude to pro tebe poučné.

Začalo to před rokem, kdy byla pře

rušena Expedice Andromeda a my jsme se vrátili na Zemi pro CREST III a posily. Všichni jsme dostali zaslouženou dovolenou. Jistě víš, že jsem ženatý. Moje žena se jmenuje litu a je nejkrásnější Myšob jakého si jen dovedeš představit. Skoro jako Já."

Kalak si odkašlal.

„Ano, skoro tak krásná jako já," opakoval Gucky zasněně. „A už dlouho jsme věděli, že budeme mít syna. , Ale žádný Myšob neví, jak dlouho to bude trvat. To je totiž různé." :.i

„Chceš snad tvrdit, že doba této..a ehm... záležitosti není dána? To přece není možné."

„U nás ano. Pozemšťané tvrdí, že když nás poprvé objevili, mysleli jsme jen na telekinetické hrátky. Možná, že to je pravda. Dnes vím, že tak zvané hraní začíná už před narozením, ale není to hra. Potíž je v tom, že náš svět byl zničen náhle, všichni staří zemřeli a nedochovaly se žádné pověsti a zvyky. Byl jsem tehdy příliš mladý, a tak jsem musel na všechno přijít sám. Vyslechl jsem jen něco málo, a to muselo stačit.

Když jsem se tehdy vrátil na Zemi, litu mi řekla, že přišel její čas. Šel jsem k Rhodanovi a požádal o rychlou loď. Dostali jsme loď a čekali. Musím ti to vysvětlit. Otázka potomstva je u naší rasy velmi choulostivá. My sobové se dožívají vysokého věku, ale o to řidčeji se u nich vyskytují porody. Příroda si tu našla rovnováhu. Potrvá tisíc let, než tu bude pět set Myšobů.

Na Trampu to probíhalo takto: Jakmile matka cítila, že nadešel její čas, zburcovala všechny sousedy a přátele. Myšobové jsou od narození tele-kineti, ale jen málokterý je i teleporterem a telepatem. Obě schopnosti jsou dědičné, ale mohou být použity jen jednou. Já jsem výjimkou, protože mám všechny tři.

Myšob se narodí tak, že teleportuje z matčina těla do neznáma. Většinou jde jen o několik kilometrů. Když se pak materializuje, nemá už sílu na druhý skok. Telepaticky se spojí s hledajícími rodiči a je naležen. Tak jednoduché to bylo na Trampu.

• Domníval jsem se, že na Zemi tohle nepůjde.

Dnes bych si to vysvětlil tak: nenarozený Myšob má dědičně zakódované souřadnice dnes neexistující planety Tramp - alespoň tak tomu bylo u generace, narozené ještě na Trampu. Odtud pramenily moje obavy a proto ta loď."

Kalak nepromluvil. Gucky pokračoval:

„Všichni ostatní Myšobové mě pochopitelně chtěli doprovodit, ale já jsem vzal jen Gecka a Oocha. Ten první je taky teleportér a Ooch je obstojný telepat. Doufal jsem, že s jejich pomocí najdu syna co nejdřív, protože spěch je žádoucí. Novorozeně přichází na svět v bublině naplněné vzduchem a může několik hodin vydržet

ve vzduchoprázdnu. Dříve se dost často stávalo, že se narozený Myšob vzdálil řekněme deset

kilometrů, ale ne horizontálně, nýbrž vertikálně. Nemá totiž orientační smysl.

Rhodan nám dal k dispozici stíhačku Moskyt s pilotem seržantem Dir-kem Bořkem. Druhá sedačka byla přizpůsobena tak, aby se na ni vešli tři Myšobové.

Červené slunce, kolem kterého kdysi obíhal Tramp, je vzdáleno od Země přesně tři tisíce pět set světelných let, což není o moc víc než myšobí skok. *Když mi litu dala znamení, odstartovali jsme a nabrali kurz k již neexistující planetě."

Gucky se odmlčel. Pravděpodobně byl přemožen vzpomínkou a Kalak ho *nerušil. Oči měl zavřené, ale byť celý napjatý.

Gucky pokračoval: „Pomocí hyper* vysílače jsme byli v neustálém spoje-, ní se Zemí. litu dopravili do nemocnice, i když to nebylo nutné a Rhodan byl u ní. Interkomem byl spojený s Bullym a očekávali veliký okamžik, aby mě mohli informovat.

Nezapomínej, že jsme neměli nejmenší ponětí, co se stane. Všechno byly jen domněnky. Mohlo se klidně stát, že novorozeně skočí jen pár kilometrů, ale i pro tento případ byly učiněny příslušné přípravy. Moji přátelé telepati čekali. Okamžitě by zachytili myšlenkové impulzy novorozence a ostatně byli k dispozici všichni mutanti.

Rhodan se otočil na Wholeye: „Co je se zaměřovači?"

Major stál před řídícím pultem přístrojů, dolaďoval příslušné obrazovky a systematicky projížděl stupnici vzdálenosti.

Když měřící přístroje ukazovaly vzdálenost tří světelných let, na obrazovce se objevily dva kovové předměty.

Jejich tvar se neukázal, jen existence hmoty, ale bezpochyby se jednalo o vesmírná plavidla.

„Co tomu říkáte, Kalaku?"

„Jedna z lodí - ta větší - je bezpochyby strážní loď Tefrodů. Pokud se během uplynulých staletí nic nezměnilo, zničí vetřelce. Volání o pomoc je zbytečné. Nikdo jim nepomůže a kromě toho se jím jen zvyšuje nebezpečí, že budou zaměřeni."

Rhodan se vrátil na můstek. „Měli bychom se vzdálit z dosahu přístrojů Tefrodů. Není tu v blízkosti nějaké slunce, jehož koróna by nám poskytla ochranu před zaměřením?"

„Dva světelné měsíce, pane," odpověděl Cart Rudo a když dostal rozkaz, jednal rychle a naprosto dokonale. Strhl gigantickou loď z kurzu a uvedl ji do lineárního letu. O půl hodiny později se CREST III dostala na oběžnou dráhu kolem hvězdy. Tady nemohli být zaměřeni, ale ani oni nemohli zaměřovat. Obě cizí lodi se na obrazovkách staly nezřetelnými stíny, ale nezmizely docela. I nyní bylo možné určit aspoň to, jestli mění polohu.

Rhodan si oddechl. „Teď bychom mohli proniknout hlouběji, a tím uniknout, ale rád bych věděl, kdo nás měl napadnout. Zajímá mě každá rasa, která vykonává rozkazy Mistrů. Později by to mohli být naši spojenci."

Kalak se zasmál. „Existuje hodně ras, které se o zákazy starají jen málo. A ty jsou v neustálých konfliktech s Tefrody, alespoň před osmi sty lety tomu tak bylo."

„Odpočineme si," řekl Rhodan. „Obávám se, že brzy budeme mít hodně co dělat. Chci být informován o jakékoliv změně na obrazovkách."

* * *

„Chce se ti spát? Já nejsem unavený," řekl Kalak Guckymu.

* „Já jsem ještě nikdy nebyl unavený. Jakou historku bys ještě chtěl slyšet?" ušklíbal se Gucky.

I Kalak se smál. „Žádnou historku. Zajímalo by mě, jak to vypadá na Zemi - tak se přece jmenuje domovská planeta Pozemšťanů. Jaké je její sociologické postavení uvnitř Impéria? Něco jsem slyšel, ale nedokážu si to představit."

„To je téma, které se mi příliš nezamlouvá a ani nevím, co všechno ti smím říct - v každém

případě patříš k rase, která obývá cizí galaxii. Ale pokusím se uspokojit tvou zvědavost.

Kde začít? Země... Také se jí říká Terra... je třetí planetou žlutého slunce v okrajové části galaxie. Terránci
byli rozděleni do různých národů, které spolu po tisíciletí válčili. Pak se začalo létat do vesmíru a stalo se to, co mnozí předvídali: rozdíly mezi národy zmizely a hranice padly. Je to docela přirozený vývoj. Pak byli objeveni Arkonidané, našel se společný nepřítel, a to vedlo ke sjednocení."

„Podobný vývoj lze pozorovat všude. Je zcela logický. Ale jak vypadá Terra dnes?"

„Naše expedice znamená, zeji dlouho neuvidíme, ale Rhodan se postaral o to, aby spolehliví muži pokračovali v jeho díle. Mnohé se nezměnilo. Velká galaktická aliance se sice zhroutila, ale místo ní povstalo menší a mnohem silnější Solární impérium. Centrem je Terra. Rhodan je Administrátor a disponuje neohraničenou mocí. Ale valné shromáždění má právo jej sesadit, pokud by jednal proti lidstvu."

„Jak je to s hospodářstvím?"

„Každý má volnost žít a pracovat kde chce. Každý se může obohacovat vlastní prací a konáním, pokud to nejde na útraty společenství. Zločinnost je nízká a vynáší pobyt v trestanecké kolonii."

„To vypadá úplně ideálně. A co dál? Jestliže se Pozemšťanům nepodařilo sjednotit různé rasy ve vlastní galaxii, co chtějí v cizí? Co je sem přivedlo?"

Gucky se položil a zadíval se do stropu. „Zvědavost, Kalaku. Pozemšťané musí vědět všechno. Představ si,
že v jádru galaxie nalezli sluneční transmiter. Chtěli vědět, kdo jej sestrojil a všechny stopy vedly sem. Byla to dlouhá cesta. Myslíš, že*by se vrátili aniž by zodpověděli všechny otázky?" -

„Zvědavost je hnací silou pokroku," připustil Kalak.

„Správně. Už dvakrát došlo k pokusu o ovládnutí naší galaxie a dvakrát tento pokus ztroskotal. Potřetí by se to mohlo podařit. Pozemšťané by měli vědět, kdo jsou-Mistři ostrovů a jestli je možné se s nimi dohodnout. Jestli lidstvu hrozí nebezpečí nebo je možný mír. Proto jsme tady."

„To všechno je zcela evidentní. Já Pozemšťany obdivuji. Učinili víc než ostatní rasy, které znám. Jenže oni jsou svobodní, což nemůžu tvrdit o svém lidu. Znamená to, že budou obdivováni jen Mistři?"

. „Ne. Oni panují, ale předpojatě a pomocí násilí. Je možné vládnout i moudře, ale to oni nedělají. Proto je musíme najít."

„A porazit? S jedinou lodí?" „Někdy rozhodne válku jeden jediný muž."

3.

Interkom zabzučel a Rhodan se nadzvedl. Spal přesně dvě hodiny. „Co se děje?"

Na obrazovce se objevil obličej Car-ta Ruda. „Nové energetické výboje, pane. Velmi silné. Podle hodnot lze
soudit na neobyčejně silné záření, i když pojmu jaderný výbuch bych se raději vyhnul."

„Ale mohl by to být."

„Ano."

„Kde?"

„V místě, kde byly zaměřeny ty dvě lodi. Kvůli slunci je děj na obrazovkách nezřetelný, ale určitě tam došlo k něčemu, co by nás mělo zajímat."

Rhodan se rychle oblékl a uvědomil Atlana. Na můstek dorazili současně. Rudo jim vyšel vstříc.

„Ta větší loď se vzdaluje, menší zůstává. Neměli bychom se podívat?"

„Jsem pro," řekl Atlan.

Manévr provedl sám Rhodan. Loď byla uvedena do stavu pohotovosti. Pak vybočila z oběžné dráhy a zrychlila. Jakmile vstoupila do lineárního prostoru, letěla naslepo.

Když se vrátila do einsteinovského vesmíru, všechny přístroje opět naskočily. Vzdálenost od hledaného objektu se zmenšila natolik, že byl vidět i na nejmenší zvětšení.

Byla to loď. Měřící přístroje zjistily, že loď je dlouhá dvě stě a široká čtyřicet pět metrů, válcového tvaru se špičatou přídí a plochou zádí. Nešlo o nijak nápadný tvar a i v Mléčné dráze byly národy, které jej používaly.

Na první pohled bylo znát, že se jedná o vrak.

„Kde je Kalak?" ptal se Rhodan. „Rád bych se na něco zeptal."

Kosmický inženýr přišel v doprovodu Guckyho a oba vypadali jako nerozluční přátelé.

CREST III zaujala stacionární pozici ve vzdálenosti dvou kilometrů. Kalak se díval na obrazovky, a pak přikývl - toto gesto převzal od Pozemšťanů.

„Ano, znám tenhle typ lodí. Staví je polohumanoidní Gaidové. Jsou velmi podobní člověku, vysocí asi metr osmdesát, mají dvě paže a dvě nohy a světle zelenou kůži. Hlava je velká asi jako pěst a celá její přední strana je tvořená jediným velkým fazetovým okem. Hlava sedí na tenkém, deset centimetrů dlouhém krku a nemá vlasy. Otvor pro přijímání potravy a řeč je hned pod krkem a tam je taky mozek. Jak vidíte, hlava má jen podřadný význam. Je jen nosným elementem pro smyslové orgány, které dostávají pokyny od mozku přes složitý nervový systém. Gaidové jsou schopní astronaute a obývají několik slunečních systémů. Jsou to tvrdí a nemilosrdní protivníci a je známo, že se jen neradi podřizují Tefrodům. Stále narušují zakázanou zónu, aby navázali obchodní spojení s mytickými národy, které ji obývají. Takové národy nejspíš opravdu existují, jinak si nelze vysvětlit velké zisky Gaidů."

„To je téměř dobrodružné," řekl Rhodan a pohlédl na Allana. „A jak tajemné! Jsem zvědavý, co se tu opravdu odehrává."

„To neví nikdo."

„A co ta loď?"

„Nejspíš šlo o pašeráky, kteří chtěli rychle zbohatnout. Strážní loď je objevila a zničila."

„Gaidové by se mohli stát cennými spojenci."

„To není vyloučené. Kdysi jsem s nimi jednal a domluvil jsem se s nimi," řekl Kalak.

Rhodan se opět zahleděl na obrazovky. Atlan se postavil vedle něj a řekl:

„Tefrodi tu loď nezničili. Měli bychom se na ni podívat."

* * *

i Skupina sestávala z vědců a jen několika důstojníků.

CREST III se k vraku přiblížila natolik, že muži bez pomocných prostředků jednoduše vystoupili a těch pár metrů se vznášeli. Plukovník Rudo vypnul ochranný štít. K zaměřovačům se posadil sám major Wholey.

Skupinu vedl velitel výsadkového komanda major Don Redhorse. Gucky a Marshall nekladli žádné otázky a podřídili se majorovým rozkazům. V tomto případě tvořili jen doprovod. Všichni udržovali spojení s CRESTEM III.

„Použijte trhlinu v opláštění," radil jim Rhodan do sluchátek, „to vám uspoří čas."

Redhorse zahlédl prasklinu s roztavenými okraji a pomalu k ní zamířil. „Jsme tady, pane," hlásil a uchopil zbraň.

Šlo skutečně o vrak. Obložení stěn bylo strhané a po chodbách se válely ohořelé trosky.

„Máte čas," říkal Rhodan. „Zranění:;

tam jistě nebudou. Starejte se hlavně, o přístrojové vybavení. Rád bych věděl, jak jsou Gaidové technicky vyspělí."

Redhorse pronikl se svými lidmi do motorového prostoru. Pohon nebyl neznámý, princip chodu nepřinesl žádné překvapení.

Na velitelském stanovišti nalezli čtyři mrtvé Gaidy. Vypadali přesně tak, jak je popsal Kalak. Až na hlavu se opravdu podobali lidem a Rhodan se opět divil vývoji, probíhajícímu paralelně ve dvou galaxiích, vzdálených půl druhého milionu světelných let.

Přístroje, jejich ovladače a kontrolky byly přímo pochoutkou pro vědce a techniky. Berger a Fuxer se doslova vrhli na ty, které unikly zničení a počínali si tak pečlivě, že Redhorse ztrácel trpělivost.

„Ale tohle je velice důležité," prohlašoval doktor Berger. „Musíme se tady důkladně porozhlédnout."

„Máte k tomu nějaký zvláštní důvod?" zeptal se Rhodan, kterému neušel podivný tón doktora Bergera. „Konstrukce technických zařízení, pokud slouží stejnému účelu, musí být v podstatě obdobná u všech ras. Co by tu mohlo být jiného?"

„Souhlasím s vámi, pane," řekl doktor Berger a dramaticky ukázal do útrob počítačového mozku, ačkoliv ho
Rhodan nemohl vidět. „Ale jistá podobnost je přece jen něco jiného než naprostá identita konstrukce."

„Co tím chcete naznačit? Tvrdíte, že konstrukce je podobná naší?"

„To by bylo příliš vágní vyjádření. Je to stejná konstrukce."

„Víte, že to není možné, doktore Bergere."

„Aleje tomu tak, o tom nemůže být pochyby."

Rhodanův hlas zazněl poněkud chraptivě. „Pokračujte a průběžně mě informujte."

Pozitronní počítačové mozky vykazovaly ohromující podobnost s pozemskými, a to nemohla být náhoda.

Rhodan se na to zeptal Kalaka.

Veslař odpověděl vyhýbavě. „Této podobnosti jsem si všiml v okamžiku,' kdy jsem poprvé viděl vaši loď. Mlčel jsem, protože mi to nepřipadalo důležité. Neptejte se mě na vysvětlení. Žádné nemám. Ale moje praxe kosmického inženýra mě svedla s mnoha národy Andromedy. Znám všechny typy lodí, jejich pohony a pozitronní mozky. Mohl bych vám prozradit víc, ale proč? Přijdete na to sami a tím to bude přesvědčivější."

* * *

Cizí loď uviděl jako první major Wholey.

Na obrazovce zaměřovače se objevila skvrna. Měřicí přístroje automaticky naskočily a z výsledků měření
vyplývalo, že neznámý objekt vystoupil z lineárního prostoru ve vzdálenosti dvou světelných let. Pravděpodobně šlo o loď, která zničila plavidlo Gaidů. •

Rhodan řekl: „Majore Redhorsi, co nejrychleji se vraťte. Blíží se k nám neznámá loď."

Návrat byl poněkud kvapný a nebyl čas na přenesení vzorků.

Jakmile se výstupní otvory uzavřely, Cart Rudo uvedl loď do obranné pozice. Velitelství palubních zbraní obdrželo rozkazy. Pokud to bude možné, neměl protivník je-li tu nějaký -být zničen, ale učiněn neschopným boje. Bylo třeba dovědět se, kdo to je.

Atlan se posadil vedle majora Wholeye a Rhodan zůstal u Carta Ruda, kapitána CRESTU III, a ohlížel se po Kalakovi.

„Musím zklamat vaše naděje," řekl Veslař. „Jistě si myslíte, že se konečně setkáte s Mistry

ostrovů, ale k tomu nedojde."

„Kdo to tedy je?"

„V Mlhovině Andromedy jsou tisíce národů a kterýkoliv může proniknout až sem. Připravte se na překvapení."

Rhodan svraštil čelo. „Nemůžete se vyjadřovat přesněji?"

„Pak by to nebylo překvapení."

„Má touha po překvapení byla naplněna a o další nestojím."

„Tomuhle sotva ujdete," prohlásil suše Kalak a už neodpovídal.

Uplynuly tři hodiny, během kterých
napětí stouplo k nesnesení. Pak se dostavilo zklamání.

Cizí loď náhle zmizela.
Na Rhodanovu otázku Kalak řekl:
„Toto jednání odporuje všem mým zkušenostem. Povinností Tefrodů — bezpochyby to byli oni - je zastavit každého vetřelce."

Po další hodině se Rhodan rozhodl pokračovat v prohledávání vraku a vydal se na jeho palubu s Redhorsovým výsadkem.

* * *

Rhodan se na vlastní oči přesvědčil, že doktor Berger i doktor Fuxer měli pravdu. Pozitronika Gaidů byla identická s pozemskou. I Rhodanovi muselo být jasné, že takový paralelní vývoj nemůže být náhodou, ale jiné vysvětlení neměl.

Rhodan, Berger, Fuxer a Kalak putovali vrakem, ale k dalším překvapením už nedošlo.

A náhle jim do sluchátek zazněl hlas Carta Ruda: „Útok, pane. Zůstaňte ve vraku!"

Rhodan nejprve ztuhl, ale pak přiskočil k trhlině v opláštění. CREST III se rychle vzdalovala. Ze shluku hvězd vyrazila cizí loď. Mířila k vraku, ale náhle změnila kurz.

„Zaútočit!" rozkázal Rhodan. „Nezničit úplně," dodal.

A pak sledoval Tefrody.

Jejich loď byla kulová o průměru asi sto metrů a připomínala lehké křižní-
ky státní třídy. Těleso pohonu obepínalo rovník a póly nebyly zploštělé. Ať Rhodan hledal jakkoliv, nenalezl žádnou odlišnost od pozemské lodi.

A přece nepocházela z planety Země.

Vedle Rhodana stál Kalak. „Tefrodi?" zeptal se Rhodan.

Kalak přikývl.

Loď Tefrodů náhle změnila kurz a vyslala několik svazků paprsků ke CRESTU III. Ta sice neměla zapojený HD-štít, ale ostřelování jí nezpůsobilo žádné škody.

Rhodan i jeho přátelé se nacházeli ve smrtelném nebezpečí, ale major Wiffert na velitelství protivzdušné obrany pochopil, že přišla jeho chvíle. Z CRESTU III vyšlehl svazek termopaprsků a obklopil malou kulovou loď. Vnější opláštění se roztavilo a protivníkova děla umlkla.

Kulová loď nezměnila kurz a rychle se vzdalovala od vraku. Na první pohled to vypadalo tak, že uvnitř nepřežil nikdo, kdo by mohl změnit směr nebo rychlost letu.

„ Kalak se usmál. „Tak jsem se přece jen dočkal toho, že někdo udělil Tef-rodům lekci. Možná, že nastávají nové časy."

„Chcete tím říct, že se doposud nenašel nikdo, kdo by se pokusil odvrátit útok Strážních lodí?"

„Přesně to jsem chtěl říct, Rhodane."

CREST III se vrátila, výsadkové komando přešlo na její palubu. Pak letěli za Tefrody.

„Vyšleme další komando," řekl Rhodan. „Pokud na palubě někdo přežil, rád bych s ním mluvil. Musím vědět, odkud mají tu loď. Je v průměru o dvacet metrů větší, ale jinak je to přesná

kopie našeho křižníku. Vy víte, co to znamená?" otočil se na Kalaka.

* * *

„Ne, ale aspoň teď víte, proč jsem byl tak dobře informován o konstrukci vaší lodě. Tefrodi mají stejné, a to nejen po vnější stránce."

Rhodan pohlédl naAtlana, který byl viditelně otřesený. „Vypadá to skoro, jako by sem před mnoha tisíci lety pronikli Arkonidané," řekl.

„Uvidíme."

Tentokrát použili pomocnou loď, aby se v nutném případě mohli bezpečněji vrátit. K technikům se připojili mutanti a záda jim kryli bojoví roboti.

i Atlan zůstal na CRESTU III a společně s Cartem Rudem zajišťovali akci zvnějšku. Wholey seděl před zaměřovači, jejichž snímací přístroje neustále rotovaly. Překvapení bylo vyloučené.

Výsadkové komando vedli Rhodan, Kalak a nadporučík Nosinsky. Protože v plášti lodi nebyla žádná prasklina, poslali napřed robota se zbraní.

Přesně jako u pozemských lodí byla centrála ve středu. Hasicí přístroje, magneticky upevněné na stěnách, vypadaly jako vyrobené na Zemi.

V centrále nalezli prvního mrtvého. Otřesy, způsobené dopadem ímpulzních paprsků, byly příliš silné než aby někdo přežil.

Když se Rhodan podíval na mrtvého, málem mu podklesla kolena.

Na první pohled to byl člověk.

4.

Když se CREST III objevila na obrazovce hlídkujícího tefrodského kříž-niku, jeho velitel byl na několik okamžiků jako ochromený. Takovou příšeru jakživ neviděl. Nejdřív jej napadlo, že se jedná o výrobek jeho vlastní rasy, ale ihned tu myšlenku Zavrhl. Takový gigant by neušel pozornosti. Muselo se jednat o loď z daleka, a protože Tefrodi znali svou domovskou galaxii, nabízelo se jediné vysvětlení.

Cizí loď přilétla z jiné galaxie.

Pak došlo k útoku a ke zkáze lodi a posádky. Až na čtyři její Členy. Major Hokota a tři další muži obsluhovali projektory ochranného pole. Rozkaz k projekci nebyl vydán, ale Hokota byl opatrný a aby mohl pole rychle zapojit, držel je v pohotovosti. Tak působilo alespoň v malém akčním rádiu.

Přesněji řečeno v okruhu pěti metrů. Tak se stalo, že v lodi Tefrodů byla neporušená koule o průměru deseti metrů.

Hokota a jeho tři společníci sami
útok neviděli. Seděli v malé místnosti kolem ovládacího zařízení a čekali.

„Pořád ti Gaidové," řekl seržant Bogolo- „Nedají pokoj, i když vědí, že pašování je trestné."

„První loď jsme zničili. Patrné jich tu je víc."

„To bude vědět kapitán," prohlásil Brenda, který byl dnes poprvé nasazen k hlídkovému letu. „Každopádně jsem' myslel, že to je mnohem víc vzrušující. Zatím tady dřepíme v díře a nevíme, co se děje venku."

„Buď rád," řekl seržant Mologat, který až doposud mlčel.

Zvuk motorů kolísal, a to svědčilo o změnách kurzu. Měnila se i rychlost a konečně přišly silné otřesy.

Hokota byl vymrštěn ze sedačky a narazil hlavou do řídícího pultu. Bo-golovi a Mologatovi se nevedlo lip. Mladý Brenda dopadl o něco lip a alespoň neztratil vědomí.

A najednou bylo ticho. Motory se zastavily.

Brenda se sklonil ke kamarádům, kterým nedokázal pomoci, a pak sáhl po interkomu. .
"

Můstek se nehlásil.

Brenda se posadil a uvažoval, co má dělat. Pochopil, že se muselo stát něco vážného. Že by jim snad Gaidové nastražili past?

Na kovové podlaze.v chodbě zazněly kroky a hlasy.

Mluvily řečí, kterou Brenda neznal.

Byl natolik vyvedený z míry, že ani nepomyslel na zbraň. Seděl ve svém
křesle a upřeně se díval na dveře, které se každou chvíli měly otevřít. Kdo vejde? Gaid?

Byl to robot, který držel v pravé paži zbraň. Po krátkém zaváhání ustoupil stranou a uvolnil místo.

Brenda se zhluboka nadechl.

* * *

Rhodan užasle hleděl na Brendu a ruku nechal na pažbě zbraně.

Na zemi leželi tři Tefrodi, mrtví nebo v bezvědomí, čtvrtý seděl v křesle a v jeho obličeji se mu zračil-strach. Ale to nebyl důvod Rhodanova úžasu, Daleko spíš k tomu přispěl Tefrodův zjev.

Brenda byl vysoký asi metr osmdesát, měl sametově hnědou kůži a černé vlasy- Jeho rysy odpovídaly nordické rase a kromě uniformy na něm nebylo nic odlišného od Pozemšťana.

Rhodan pomalu zvedl ruku z pažby zbraně, spustil ji a opatrně se pousmál-Nevěděl, jak jinak vyjádřit ochotu k domluvě.

Tefrod rozuměl. I on se usmál, ale okamžitě ukázal na svoje kamarády.

Naštěstí se objevil Gucky. Kolébal se chodbou s tváří dobyvatele a kterýkoliv z cizinců musel nabýt dojmu, že lodi se zmocnil on sám.

„Našli jsme živé bytosti," oznámil mu Rhodan. „Musíme je okamžitě dopravit na CREST III."

„Jako spěšninu?" Gucky tím pochopitelně myslel teleportaci.

„Jistě." Rhodan se sklonil. „Ještě žijí. Postarej se o to. Tady toho vezmu sebou. Není třeba, aby utrpěl šok ještě při teleportaci," a ukázal na Brendu.

Cucky neodpověděl. Nadzvedl majora Hokotu a zmizet s ním ve vzdušném víru.

Brenda vykřikl. Rhodan se jej pokusil uklidnit,, ale bez úspěchu. Konečně s ním promluvil Kalak.

„On nemá strach," řekl veslař Rhodanovi. „Ale ještě neví, co se stalo."

Rhodan podal cizinci ruku, Kalak cosi řekl v neznámém jazyce a Tef-rod přikývl - skutečně přikývl a i on podal Rhodanovi ruku. V tom okamžiku se materializoval Gucky a unesl dalšího člena posádky. Kalak opět vysvětloval.

„Půjdeme," řekl Rhodan. „Mně zajímá jen zajatec. ,0 loď se postarají ostatní. Kalaku, pojďte s námi!"

Vyhýbal se chodbám, kde leželi mrtví, aby mladému cizinci nezpůsobil Šok.

Přesto Brenda tušil, co se stalo. Cizinci, kteří vůbec'nevypadali jako cizinci, se zmocnili lodi a posádku zabili nebo zajali. Prázdnými chodbami ho dovedli do hangáru, naznačili mu, aby si oblékl skafandr a poté nastoupili do malé pomocné lodi, která vyklouzla do prostoru.

Pak Brenda uviděl obra.

Pohled na cizí loď byl tak úchvatný i zdrcující, že Brenda zadržel: dech. Něco takového snad ani nemohlo
existovat. Lesknoucí se koule se vznášela ve vesmíru jako .umělý měsíc.

Brenda začal chápat, že v zakázané zóně se dějí věcí, o kterých neví. Pohlédl stranou a

pozoroval člověka, který jej doprovázel- Výraz v jeho tváři byl chladný, ale ne nepřátelský a prozrazoval skrytou energii a rozhodnost.

Druhý muž byl Veslař, toho Brenda poznal na první pohled. O těchto poutnících věděl a setkal se s nimi na Tefrodu.

Brenda se pokoušel najít nějaký smysl v právě proběhlých událostech, ale nedařilo se mu to. V tom, co věděl o uspořádání svého světa, něco nehrálo.

Maličká pomocná loď se přiblížila k obrovi, vklouzla do hangáru a příčky se uzavřely.

Kalak řekl; „Otevřete si helmu. Je tu kyslíková atmosféra."

„Kdo je ten muž?" zeptal se Brenda a ukázal bradou na Rhodana. ‚Je to Tefrod?"

„Nerozumí řeči Tefrodů a tedy není Tefrod. Můžete mu říkat Rhodan. Ostatní se dozvíte."

„Co Je s mými kamarády?"

„Dopravíme vás za nimi k ošetření."

„A potom?"

„Nedělejte si starosti. Buďte rád, že. žijete. Měl jste štěstí."

Jaké štěstí? říkal si hořce Brenda. Přežil útok a byl zajat neznámým protivníkem, který je natolik silný, že
vzdoruje Terrodům. Bylo by třeba okamžitě informovat vládu.

Brenda se rozhlédl po hangáru. V ohromném prostoru stály na startovacích kolejnicích desítky vesmírných plavidel a kolem přecházeli muži v uniformách a pracovních kombinézách. V jejich pohybech byla jistota mužů, kteří vědí, co mají dělat.

Na Brendu zapůsobila velikost lodi. Přístroje a vybavení mu bylo známé. Antigravitační výtahy, lehce zakřivené chodby, dveře do kabin, vzduchotěsné příčky, nepřímé osvětlení. Dokonce i zvuky byly podobné těm, které znal. Bylo celkem jasné, že piány k této lodi musely být dílem téhož konstruktéra jako plány k lodím Tefrodů.

V odhlučněné části lodi se nalézala nemocnice. Dokonce i kroky tu byly tlumené. Muži v bílých pláštích- stejně jako tefrodští lékaři - se skláněli k lůžkům, na kterých leželi Brendovi kamarádi.

Veslař řekl: „Vykoupejte se, a pak si lehněte na volnou postel v této místnosti. Budu vám tlumočit dokud nebude nastaven translátor. Jmenuji se Kalak."

* -*- *

Rhodan se vrátil na můstek. Kalak mu nic neřekl, ale možná sám nic nevěděl. Na otázku, odkud se vzala nápadná podobnost mezi Pozemšťany a Tefrody, nebyla odpověď.

Mezi Andromedou a Mléčnou dráhou ležela propast Jednoho a půl milionu světelných let, a přece tu došlo k paralelnímu vývoji. Snad něco ukáže rentgenové vyšetření. Ale nešlo jen o fyzickou podobu. Ta se dala vysvětlit evolucí a přizpůsobivostí. Ohromující byla skutečnost, že i vývoj techniky se ubíral stejnou cestou.

Cart Rudo se tvářil ustaraně. „V okruhu tří světelných let se objevují stále nové lodě stejného typu jako ta kulová venku. Navrhuji ukončit prohledávání vraku a zmizet."

Rhodan tím nebyl nadšený, ale přikývl. Posadil se vedle Allana, který se ho zeptal: „Co si o tom myslíš?"

„Ještě nevím. Jsou chvíle, kdy věřím, že jsme se v Tefrodech setkali s Mistry, ale zároveň to považuji za nepravděpodobné. A pokud jde o podobnost, přikláním se k teorií o paralelním vývoji. Jiná souvislost není možná."

„Proč by to nemohli být Mistři?" usmál se Atlan. „Kdo jiný by dokázal ovládnout celou galaxii?"

„Možná nám odpoví náš zajatec."

„Pokud jsou Tefrodi Mistry, nikdy to nepřizná."

Rhodan přikývl,

Cart Rudo se otočil od přístrojů. „Pomocné lodi se vracejí. Signály zaměřovačů jsou stále silnější. Bezpochyby nás objevili. Tefrodi patrně vyslali nouzový signál."

Rhodan vstal a pohlédl na obrazovky.

Rozeznal nejméně padesát lodí.

„Jakmile budou uzavřeny hangáry, vstupte do lineárního prostoru!"

„Ano, pane![1]'

Rhodan se vrátil k Allanovi. „Otázkou je, máme-li letět dál k jádru nebo opustit zakázanou zónu."

Atlan se na chvíli zamyslel. „Jsem pro to, abychom prozatím nepostupovali. Stáhneme se do předsunutého pásma, kde se zbavíme strážců sektorů. Pokud ne... Uvidíme."

O několik minut později se CREST III vnořila do lineárního prostoru.

5.

Brenda obdržel od lékařů slabý lék a usnul. Veškerý strach jej opustil. Starost měl jen o majora Hokotu a oba seržanty.

Když se probudil, major Hokota měl otevřené oči. Brenda se rychle nadzvedl. V místnosti byli sami.

„To jsem rád, že jste naživu, majore."

„Co se stalo? Kde jsme? Tohle je lazaret... Ale ne na naší lodi. Naše loď..."

Brenda mu vyložil situaci. Snažil se udělat to ohleduplně, ale major se prudce vztyčil. „Takže to jsou Tefrodi, odpadlíci! Zradili svůj lid a postavili tuhle loď. Zradili i Mistry a za to budou potrestáni."

„Uchránili naše životy," připomněl Brenda.

„Mlčte, kadete! Jestli zaslechnu ještě jedinou podobnou poznámku, postavím vás před vojenský soud. Jejich laskavost je falešná a slouží jedinému účelu. Chtějí od nás něco vyzvědět. Dovědí se, ale pravda to nebude. Já se zrádci nejednám."

„Když nepřistoupíme na jejich podmínky, zabijí nás."

„Raději budu mrtvý než zrádce."

Poprvé za svou'vojenskou kariéru pocítil Brenda odpor k představenému, ale střežil se dát jej najevo. Ostatně, major měl více zkušeností a musel vědět, co má dělat.

Pak Brenda opatrně navrhl: „Možná by bylo nejchytřejší, kdybychom přistoupili na jejich podmínky. Třeba se dozvíme užitečné věci. Jestli se nám podaří útěk.,."

„Samozřejmě utečeme! Jak nejdřív to bude možné!"

Proti tomu ani Brenda nic nenamítal.

Pak se probral seržant Bogolo. Cizí lékaři vešli a podali mu prostředek k utišení bolesti. Když se vzpamatoval i Mologat, vstoupili dva muži, které Brenda už znal, v doprovodu třetího cizince. Na stůl postavili jakýsi přístroj.

„Vidím," promluvil Rhodan, a Tefrodi mu rozuměli, „že jste se už zotavili. Pro začátek vám nebudu nic vysvětlovat ani klást otázky. Na to je čas. Máte nějaké přání?"

Brenda by nejraději promluvil sám, ale nyní už za ně opět odpovídal major Hokota.

„*Vy* zrádci!" vykřikl a sevřel ruce v pěst. „Jste zrádci naší rasy! Za to budete muset zaplatit!"

Rhodan na něj jen nechápavě hleděl, ale Kalak se usmál.

„Prokletí zrádci!" opakoval Hokola a odvrátil se.

Rhodan vypnul translátor a zeptal se Kalaka: „Rozumíte tomu? Za koho nás považují?"

„Za Tefrody. Stejně jako vy jej můžete považovat za Pozemšťana. Co je na tom divného?"

Rhodan zapnul translátor. „Mýlíte se. My nejsme Tefrodi a nemůžeme být pokládáni za zrádce - alespoň ne ve vašem smyslu. Otočte se. Rád bych s vámi mluvil."

„Já se zrádci nejednám, ale mohu jim něco sdělit: Budou vás hledat tak dlouho, dokud vás nenajdou. A pak vás zničí,"

„Buďto se začnete chovat rozumně, nebo vás přinutím naslouchat i odpovídat. My nejsme Tefrodi, ať už mi věříte nebo ne."

Major se nadzvedl na lůžku. „Tahle loď - kde jste ji postavili? Komu jste ukradli plány? Kadet Brenda mi hlásil, že je stejná jako naše, jen je větší."

„*A* to vám vadí, že?"

„Znepokojuje mě to," odpověděl Hokota. „Pokud strpíme odpadlé Tef-rody s takovými loděmi, bude pořádek v naší galaxii ohrožen. Čeho chcete dosáhnout? Odkdy jsou mezi Tefrody renegáti?"

Rhodan pochopil, že takhle to dál nepůjde. „Promluvíme si později, až překonáte první šok. Lékaři vám poskytnou veškerou péči. Nemusíte mít žádné obavy, budeme s vámi zacházet jako s válečnými zajatci. Aby se tento status změnil, záleží jen na vás. Můžete se stát našimi hosty."

„Hosty u zrádců?" Major Hokota se zuřivě podíval na Rhodana. Při pohledu na Atlana poněkud zaváhal, ale dodal: „To raději zemřeme."

Rhodan vypnul translátor a tři muži opustili pokoj.

Major Hokota vyčerpaně sklesl na lůžko. „Jakmile budeme silnější, ukážeme jim, jak se jedná se zrádci. Mologat se pokusí odeslat zprávu na Te-frod. Je mi zle!"

Brenda byl rád, že Mologat a Bogola nejsou schopni mluvit. Zavřel oči a přemýšlel.

Myšlenka, že se čtyři zranění muži zmocní lodi s posádkou čtyř až pěti tisíc elitních vojáků, nebyla fantastická, ale spíš směšná. Jedinou možností bylo dostat se do hangáru a utéci v pomocné lodi. I to bylo skoro nemožné.

Byl ten Rhodan skutečně zrádce? Nevypadal na něj.

Brenda si vzdychl a pokusil se usnout.

* * *

O deset hodin později měl Rhodan v ruce lékařskou zprávu. Pozorně ji přečetl a podal Allanovi. Obrovitý Icho Tolot, podle lidského měřítka nestvůra, využil tento okamžik k otázce:

„Co je nového, pane?"

„Nic a to mě právě znepokojuje. Lékaři nenalezli žádné rozdíly. Všechny orgány jsou identické s lidskými, mozek má dokonce stejnou váhu. "Vy tomu nemůžete rozumět, Tolote, ale mají i červovitý přívěsek slepého střeva. Přiznávám se, Že to absolutně nechápu.'[4]

Atlan položil zprávu na stůl. „Je to nepochopitelné. Nenacházím žádné vysvětlení."

Kalak řekl: „Teď už rozumíte, proč jsme uměli zacházet s vašimi loděmi? Chápete, že jsme vás považovali za Tefrody? Jste jejich dvojníci."

„To nemůže být náhoda."

„Samozřejmě, že ne. Jednoho dne najdeme vysvětlení. Jen pusťte z hla-, vy myšlenku, že se jedná o Mistry ostrovů. Tefrodi jimi určitě nejsou."

„Přesto tomu už téměř věřím."

Dveře se otevřely a vešel Gucky. Vyskočil na Tolotova kolena a pohodlně se tam usadil. „Pěkný hlavolam, co? Tady už nepomůže ani telepatie." * „Na nic jsi nepřišel?" zeptal se zklamané Rhodan.

„Bavil jsem se s nimi skoro hodinu. Ten oficír je přemrštěný vlastenec a sluha Mistrů. Kadet na mě udělal dobrý dojem. S ním by se dalo mluvit. On jediný není pevně přesvědčený, že jsme

Tefrodi."

„Za koho nás považuje?"

„Sám neví. Ale oni chtějí něco podniknout."

„Utéci?"

„Vypadá to tak."

„Daleko se nedostanou." Rhodan se zamyšleně podíval na Guckyho. „Dávej na ně pozor. Pokus se s nimi promluvit, získat si jejich důvěru. Při telepatickém kontaktu jsi necítil žádné rušivé vlivy?"

„Nic takového, ale oni moc nemyslí - ať už úmyslně nebo vůbec."

Toiot řekl: „Při první příležitosti se na ty čtyři musím podívat."

* A *

V pokoji bylo ticho.

Major Hokota měl zavřené oči, ale Brenda věděl;že nespí. Bogolo a Mologat si chvílemi šeptali.

Brenda rezignoval na odpor a souhlasil s útěkem- Pochopil, že vyšetřeni nebylo prováděno za účelem ověření zdravotního stavu, na to bylo příliš důkladné. Cizinci patrně opravdu nebyli Tefrodi a nedokázali si vysvětlit vzájemnou podobnost.

Dveře se tiše otevřely.

Dovnitř vklouzlo malé kožešinové zvířátko, které si říkalo Gucky a v packách neslo translátor.

Pro mě za mé, říkal si Brenda. Plán byl stanoven a ani to sympatické zvířátko na něm nic nezmění.

Když Brendovi prolétla hlavou myšlenka „sympatické zvířátko", bytost zvedla hlavu.

Mohla to být náhoda?

Brenda byl dost chytrý na to, aby to za náhodu nepovažoval. Už to, že cizinci - ať už byli jakoukoliv rasou — k nim poslali zvíře.

A najednou to Brenda věděl. To neopatrné gesto mu to prozradilo.

Myšob byl telepat!

Jakékoliv tajnosti byly zbytečné. Brenda bez ohledu na subordinaci strčil do majora. „Myšob je telepati"

Gucky zapnul translátor.

„Jsi chytrý, Brendo- Skutečně Jsem telepat. Opravdu chcete utéct? Kdy a jak?"

Major Hokota vyletěl.

„Nevytáhneš ze mě nic, ale vůbec nic, ty ďáble! Utečeme, ale kdy a jak, to si zjisti sám. Ode mě se to nedozvíš."

Gucky byl od přírody soucitná duše a zajatců mu vždycky bylo líto, i když to vždycky nebyli tvorové, kteří by neublížili kuřeti. Chápal nenávist Tefrodů.

„Jsi dubová palice," řekl a doufal, že, major Hokota ví, co Je dub a palice. „Co si jednou usmyslíš, toho se nepustíš. Připomíná mi to filozofii Pozemšťanů. Jeden z filozofů pravil, že jen hlupák ví úplně všechno. Chytrý člověk ví, že se musí učit celý život. A taky to chce! Jen proto je chytrý."

„Chceš mi snad udělovat lekce?"

„Jen ti vysvětluju, že útěk je nemožný. Ostatně k němu není důvod. Dříve nebo později navážeme kontakt s tvým lidem, a pak budeš volný."

Hokota zprávě nevěřil. Brenda ano a ten malý kožešinový chlapík se mu líbil.

. Gucky se pokusil číst v důstojníkových myšlenkách, ale nezachytil žádné impulzy. Tefrod nemyslel. Šlo p mentální disciplinu, která je u lidí velmi vzácná, ovsem jde o jedinou ochranu

před telepatií.

Gucky se pomalu šoural k Hokotově posteli. Nevšímal si obou seržantů a to byla jeho chyba.

Rána do jeho hlavy nebyla tak silná, aby ho zabila, ale stačila na okamžitou ztrátu vědomí. Gucky sklouzl pod postel a už se nepohnul.

Hokota vyskočil a sebral Myšobovi zbraň. Chvíli se na ni díval, a pak namířil na Guckyho.

Brenda rychle vstal a odsunul hlaveň stranou. „Proč ho chcete zabít, majore?"

„Brenda má pravdu," řekl Bogolo. „Ten maličký nám nic neudělal. Zbraň budeme potřebovat později."

„No dobře," řekl se vzteklým pohledem na Brendu.Rychle pryč, směr hangár."

Nepotkali nikoho, protože používali vedlejší chodby, dobře známé z jejich lodi, byť v menším měřítku.

Kolem nich zaznívaly známé zvuky. Podlaha pod nohama se chvěla vibracemi a vzduch byl naplněn vzdáleným bzučením. Bezpochyby Šlo o Tefrodovy konvertory.

* * *

„Gucky je tam nějak dlouho."

John Marshall to řekl klidně, jen s jistou výčitkou. Seděl v Rhodanově kabině a společně s Allanem domlouvali výměnu několika mutantů.

„Nemáte spojení?"

John Marshall, jeden z nejschopnějších telepatů, se koncentroval a naslouchal. „Nic. Náš přítel buď spí nebo cloní."

Rhodan přimhouřil oči. „Spí? Cloní? To je proti ujednání!" Okamžitě vstal a sáhl po interkomu. Požádal o spojení s doktorem Arturem a po několika vteřinách se na obrazovce objevil lékařův obličej.

„Podívejte se, co je se zajatci. Počkám," řekl Rhodan.

„Co by s nimi mělo být, pane? Spí."

„Podívejte se, ale rychle!"

Rhodan mluvil neobvykle ostře. Po velmi krátké době se doktor Artur opět objevil na obrazovce. Stěží popadal dech a oči měl široce otevřené.

„Zajatci... Pane, oni jsou pryč... Gucky..."

Rhodanův obličej zkameněl. „Co je s ním?"

„Je v bezvědomí, pane. Úder do hlavy. Není to zlé."

„Postarejte se o něj!"

Obrazovka potemněla.

„Tak tady to máme!" ozval se Atlan. „Přece jen to jsou lidé. Co jiného měli dělat? Vzdát se? Čekat? Ne. Oni převzali iniciativu. Doufejme, že je dostihneme."

Rhodan se spojil s velitelstvím.

Službu měl první důstojník, podplukovník Brent Huise.

„Ano, pane?"

„Zajatci uprchlí z nemocnice. Vy-hlaste poplach. Pošlete pátrací komanda. Hlídejte především hangáry. Musíme je dostat a pokud možno živé. Jasné?"

„Jasné, pane."

Pak bylo chvíli ticho.

Přerušil je Atlan. „Říkal jsem ti, že to jsou lidé."

* * *

Čtyři uprchlíci skočili do antigravitační šachty a pomalu klesali ke středu lodě. Samozřejmě šlo o špatný směr, protože hangáry byly umístěny ve vnějších prostorách, ale neměli jinou možnost,

pokud nechtěli padnout do rukou přesile. Opět tu byla úzká chodba s pohyblivým povrchem, který Hokota uvedl do chodu. Rychle se blížili k hangáru.

Celou lodí zněly poplachové signály a reproduktory přenášely hlášení o útěku zajatců. Hlas plukovníka Huise zněl klidně a chladně. Bylo z něj znát přesvědčení, že útěk Tefrodů je nesmyslný.

„Uniformy!" řekl Hokota. „Musíme získat uniformy. V nemocničním oděvu jsme příliš nápadní."

Příležitost se naskytla čirou náhodou. Z jedněch dveří vyšel do chodby muž v obleku technika. Když spatřil čtyři postavy v nočních košilích, za
razil se, ale hned nepochopil, co to znamená. Hokota k němu přiskočil, zatlačil jej zpátky do kabiny a vstoupil tam za ním. Uvnitř byli tři další muži, které právě probudila poplachová siréna.

Brenda chtěl protestovat, ale přišel pozdě,

Major 'Hokota všechny čtyři techniky zastřelil.

„Rychle! Oblékněte se!" nařídil major.

Venku v chodbě zazněly kroky. Uprchlíci byli v kabině dobře ukryti a jejich šance stouply. Natáhli si uniformy a ozbrojili se.

„Měli bychom tady zůstat než opadne největší vzrušení," navrhl seržant Mologat. „Když nás nenajdou, nakonec přestanou hledat. A tady ty čtyři," ukázal na mrtvé, „hned tak postrádat nebudou."

„Naší povinností je utéci jak nejrychleji to půjde," zavelel major Hokota. „Okolnosti nehrají žádnou roli/'

„Alespoň bychom měli používat rozum."

Hokota zuřivě pohlédl na Bogolu. „Vy jej snad máte, seržante?"

Brenda viděl, jak seržant zbledl a honem řekl: „Přece se nebudeme hádat. Odpovědnost je na majoru Ho-kotovi. Je nervózní a někdy řekne věci..."

„Já a nervózní?" Hokota se otočil a cílem jeho hněvu byl opět kadet Brenda. „Tomu vy nerozumíte. Jde o vaše první nasazení."

„Chtěl jsem vám jen pomoci."

„Mně nikdo pomáhat nemusí. Jsem schopný vyrovnat se se situací a v případě potřeby i s několika zrádci."

Kdosi zaklepal.

Hádka byla okamžitě zapomenuta. Opět byli uprchlíky, kteří museli čelit převaze protivníka a kteří by při nesvornosti byli ztraceni.

Hokota kývl na svoje podřízené. Oba seržanti se skryli a Hokota s Brendou se postavili po levé a pravé straně vedle dveří.

Dveře se otevřely a do kabiny vstoupil bojový robot. Jeho zbraně by stačily vyřadit z boje polovinu roty.

Ale nedostal se ani k tomu, aby vyslal varovný signál. Čtyři zbraně mu přinesly zkázu. Roztavily jeho ochranný pancíř i pozitronní mozek. Robot nejdřív chvíli stál bez hnutí, pak se převážil a se zaduněním dopadl na podlahu.

Hokota měl pocit, že to musí být slyšet na kilometry daleko.

„Pryč odtud!" vyrazil ze sebe chraptivě a první vyrazil ze dveří. Po chodbách běhali muži v uniformách, ale nikdo nepoznal čtyři Tefrody, kteří se vmísili mezi Pozemšťany. Jestliže posádku tvořilo pět tisíc mužů, nebylo možné, aby se všichni znali.

Tefrodi ovšem neznali jazyk Pozemšťanů. Pokud by promluvili, byli by prozrazeni.

Brenda si byl jistý, že útěk je nesmyslný. I kdyby usmrtili desítky těchto cizinců, nikdy se nedostanou do hangáru. A pokud ano, neuniknou z lodě.

Chodba se rozvětvovala. Major Ho-kota běžel napravo a neohlížel se. Ve stejném okamžiku se

otevřely dveře, ze kterých proudili stále noví muži. Brenda a oba seržanti ztratili majora z očí.

* * *

Rhodan, Allan a několik důstojníka sledovali obrazovky vizifonu. Kontaktní body byly instalovány na mnoha místech CRESTU III, takže mohli sledovat dobrých osmdesát procent interiéru lodi.

Přesto trvalo téměř půl hodiny, než se Rhodan náhle naklonil a řekl:

„První důkaz... Kabina 589, technický sektor. Čtyři mrtví. Na zemi leží bílé nemocniční košile a zničený bojový robot."

„Takže si oblékli uniformy," poznamenal Atlan, „a vmísili se mezi posádku, Na první pohled je nelze identifikovat. Existuje jediná možnost, jak je odlišit: Neumějí naši řeč."

„To by mělo stačit." Rhodan se otočil na Carta Ruda. „Informujte všechna oddělení. Kdo neodpoví na oslovení, bude okamžitě zajištěn. Zatím není jiná možnost."

Pak se ohlásil šéflékař. „Myšob přichází k vědomí. Žádná další zranění."

CREST III se nacházela mimo zakázanou zónu a vzhledem k pohybu galaxie relativně v klidu. V blízkosti
zářilo osamělé slunce bez planet, které mohlo v případě nouze posloužit jako ochrana před zaměřením.

„Nejhorší je," řekl Atlan, „že uprchlíci CREST III nepřímo znají. To jim usnadňuje útěk. Pokud neučiníme za" sadní krok, dostanou se ven."

„Co navrhuješ?"

„Měli bychom jim umožnit únik do prostoru. CREST III je natolik velká,, že se v ní mohou skrývat celé týdny/ aniž bychom je našli. Jestliže jim usnadníme cestu ven, chopí se toho a tím se prozradí."

6.

Brenda ztratil z očí oba seržanty.

Zamíchali se do skupiny pilotů stíhaček a Brenda na ně nemohl zavolat, protože tím by se prozradil.

Kadet se najednou cítil sám a při první příležitosti zmizel v postranní chodbě. Bylo mu docela jedno, jestli je v hangáru nebo bloudí lodí. Jeho cílem byl útěk, ale stejně tak byl rozhodnutý nikoho nezabít.

Proti němu pochodovali bojoví roboti. Jakmile k nim došel, zazněl odněkud rozkaz a umělí lidé ustoupili stranou, aby mu uvolnili místo.

Brenda vydechl. Nepoznali v něm nepřítele a na tom ani nebylo nic divného.

Roboty potkal ještě několikrát a rovněž muže v uniformách. Všichni příliš spěchali na to, aby mu věnovali pozornost.

A pak zazněl hlas z neviditelných reproduktorů. Brenda nerozuměl slovům, ale poznal, že ten velitelský hlas nepatří muži, který si nechal říkat Rhodan. Mohl se vsadit, že to hlášení se týkalo uprchlíků.

Sázku by vyhrál. Hlas patřil plukovníkovi Rudoví a vydával rozkaz, aby se muži při setkáni oslovovali. Kdo neodpoví v jazyce Pozemšťanů nebo v interkosmu, má být zadržen.

Brenda se ztratil. Chodby se zúžily a nikdo jimi neprocházel.

Možná bude opravdu lepší, když počká, až opadne počáteční vzrušení. Našel pootevřené dveře a opatrně nahlédl do místnosti. Byla přeplněná .regály, skříněmi a nejrůznějšími součástmi výstroje. Lepší úkryt si nemo najít.

Najednou zaslechl zvuk kroků.

Blížil se chodbou a pak se otevřely dveře. Kdosi vstoupil.

Brenda slyšel otázku v neznámém jazyce a nemohl odpovědět. Věděl, že mlčení je stejně zrádné jako řeč a pokusil se dorozumět gesty.

Robot zvedl pravou paži se zbraní. Brenda učinil několik kroků a podával robotovi ukořistěnou zbraň. Robot si gesto vyložil Špatně. Brenda ani necítil, jak zemřel.

* * *

Bogolo a Mologat měli větší Štěstí. Postupovali rychle dopředu uprostřed skupiny pilotů a stále potkávali
další cizince, se kterými si piloti vždy vyměnili několik slov.

Konečně se dostali do hangáru. Na startovacích kolejnicích spočívaly dvoumístné stíhačky a technici pobíhali sem a tam jako by připravovali hromadný start. Z reproduktoru opět zaduněl známý hlas a vydával rozkazy.

Piloti se rozběhli do svých stíhaček a oba seržanti najednou osaměli mezi cizinci, klen všichni měli svou práci.

„Něco musíme dělat," zašeptal Bogolo. „Popadni hadr!"

Byl to jednoduchý trik, ale pomohl. Nikdo se o ně nestaral, každý měl svůj úkol.

Opět zaduněly rozkazy. Piloti zavře-. li poklopy kabin, technici a pomocný personál utíkali ke vratům, vedoucím do vnitřních prostor lodi. Bogolo' a Mologat to okamžitě pochopili a připojili se. Šance ukořistit stíhačku byla ztracená.

Situace se stávala kritickou. Příslušníci technických oddílů odcházeli do svých kabin. Oba Tefrodi se museli vrátit do kabiny, kde nechali čtyři mrtvé.

Proti nim šli tři Pozemšťané s odjištěnými zbraněmi. Měli jiné uniformy než technici, a když spatřili ty dva, jejich postoj.se změnil.

Přistoupili blíž a jeden z nich promluvil. Pak se odmlčel, jako by očekával odpověď.

Bogolo a Mologat se na sebe podívali. Nebyla jiná možnost než využít
momentu překvapení. Bleskově pozvedli zbraně a stiskli spouště.

* * *

Rhodan upřeně hleděl na obrazovku, na které byla vidět část chodby. Na zemi leželi tři muži. Personál nemocnice dělal, co mohl, ale pomoc přišla pozdě.

„Jdou bezohledně za svým cílem," poznamenal Atlan. „My bychom měli udělat totéž."

„Jeden byl zabit robotem, druhý unikl se stíhačkou. Zbývají dva. Pohybují se po chodbách a jsou nebezpeční. Máš pravdu, Allane, i my musíme jednat bezohledněji."

Haluťan Icho Tolot vstal. Jeho nohy byly jako sloupy a čtyři ruce visely kolem nich. Pleť se podobala kůži a byla úplně černá. Kdo Tolota neznal a nevěděl, že je přítel Pozemšťanů, musel se při pohledu na něj polekat.

„Jdu je najít," řekl.

„Proč právě vy?" zeptal se Rhodan. „Celá loď je na nohou. Problém spočívá v tom, že Tefrodi se nedají rozlišit. Jak je chcete hledat?"

„Až mě uvidí, tak se prozradí. Posádka CRESTU III mě zná a pohled na mě pro ni není překvapením."

Rhodan přikývl.

„To je pravda. Stačí abyste chodil po chodbách. Měli jsme na to přijít dřív."

Atlan vstal. „Doprovodím vás, Tolote. Rhodan bude s námi ve spojení
pomocí interkomu. Chybí jen Gucky, ale ten se musí nejdřív zotavit."

Atlan a Tolot opustili můstek a blížili se k místu, kde byli zastřeleni tři Pozemšťané. Cestou je zastihlo hlášení. Uprchlíci se ve vzdálenosti asi jednoho kilometru dostali do přestřelky se skupinou robotů. Zneškodnili dva roboty a zmizeli.

„Pomalu se stávají nepříjemnými," prohlásil Atlan. „Začínám chápat, proč právě tento národ získal tak vlivnou pozici uvnitř impéria Mistrů ostrovů. Jsou ještě tvrdší než Pozemšťané. Jsem zvědav, co nás čeká, až budeme stát proti samotným Mistrům."

„Vy nevěříte, že k tomu už došlo?"

„Ne. Ani Rhodan si tím už není tak jistý."

Potkávali stále víc vojáků, pilotů, techniků a vědců. Všichni byli ozbrojeni.

Jakýsi poručík od strážního oddílu šel kolem a salutoval. „Uprchlíci jsou v pasti, pane," hlásil. „V prázdném hangáru. Sousední prostory byly uzavřeny. Nedostanou se ven."

„Co teď?" zamyslel se nahlas Atlan. „Potřebujeme je živé."

„Oni hned střílí, pane," připomínal poručík.

Tolot řekl: „Já půjdu dovnitř. Mně se nemůže nic stát."

Obr uklidňujícím gestem pokývl Atlanovi a kráčel ke dveřím, střeženým několika vojáky.

Jen je otevřel, zasyčel energetický paprsek a narazil do stropu v chodbě. Tolot skočil dovnitř a zavřel za sebou.

Věděl, že mu nehrozí žádné nebezpečí, protože změnil molekulární strukturu pokožky tak, aby nepropouštěla střely. Zranění by mu mohla způsobit jen soustředěná palba z těžkých zbraní.

Pohlédl na oba Tefrody v uniformách Pozemšťanů. Stáli uprostřed prázdného hangáru a mířili na něj.

Ale nevystřelili.

Stáli a zírali. Tolotova teorie, že je pohled na něj vyleká, se ukázala správná, ale v mnohem větším měřítku, než Haluťan předpokládal. Co pak následovalo, překonalo veškerou jeho fantazii.

Bogolo a Mologat byli na několik vteřin úplně ohromení. Ruce jim sklesly podél těla, zbraně vyklouzly na zem a zaduněly o kovovou podlahu.

Tolot nevěřil vlastním uším, když zaslechl křik, který pronikal až do morku kostí. Tak křičí jen bytosti, které zachvátil strašlivý strach, které nemají východisko a přece se nechtějí poddat.

Jeden Tefrod padl na zem a začal se válet sem a tam, druhý v děsu prchal.

V prázdném hangáru nebyl žádný úkryt. Po startu byly kolejnice zapuštěny do podlahy a hangár se stal jedinou prázdnou halou.

Tolot zůstal stát. Viděl, jak Mologat, štvaný panickou hrůzou, utíká pryč a jeho křik slábne. Tefrod křičel
pořád stejně, jen vzdálenost v obřím hangáru už byla příliš velká.

Dříve než Tolot stačil pochopit, co se děje, Tefrod v největší rychlosti narazil hlavou do kovové stěny. Zazněl skřípavý zvuk, který pronikl až do posledního vlákna obou Tolotových mozků.

Mologat sklouzl podél zdi na podlahu.

Bogolo se válel po zemi a v jeho vytřeštěných očích se zračila hrůza. Bylo zřejmé, že jej nepolekal jen Tolot sám. Podobně by reagoval člověk, kdyby se nečekaně setkal se zosobněným ďáblem.

Tolot už tušil, že pohled na něj musel probudit nějakou vzpomínku v paměti obou Tefrodů, ale jakou přesně, nevěděl.

Opatrně šel k Bogolovi. Chtěl mu vysvětlit, že není třeba se ho bát, ale pro Tefroda nebyla patrně smrt to nejhorší, co se mu mohlo stát.

Hmátl po zbrani a zastřelil se.

Tolot dlouho stál a nehýbal se. Cítil odpovědnost za smrt těch dvou bytostí, ale bylo tomu opravdu tak? Mohl tušit, že už jen jeho zjev přiměje Tefrody k sebevraždě?

Pomalu se otočil a vyšel ven.

„Jsou mrtví," řekl na Allanův tázavý pohled.

„Vy..."

„Ne. Já jsem je nezabil. Když mě viděli, spáchali sebevraždu. Je tu něco, o čem nemáme ponětí. Snad to souvisí s jejich náboženstvím."

7.

Major Hokota se dostal do hangáru s několika techniky a okamžitě si uvědomil, že jej instinkt nezklamal. Nešlo o nijak velký hangár, ale stálo tu deset dvoumístných stíhaček typu Moskyt, už připravených ke startu.

Technici se nestarali o nic jiného než o svou práci. Ostatně mělo jít o čtyři Tefrody, a tak osamělý muž v jejich uniformě nebyl nijak nápadný.

V každém případě se Hokota dostal do jedné stíhačky. Pozorně si prohlédl palubní přístroje. Samozřejmě se lišily od těch, které znal, ale podobnost byla velká a pilotování možné.

Příď byla namířena k vratům. V lodích Tefrodů to bylo tak, že startující pilot jen zapnul motory a příčka se automaticky otevřela. Předtím ovšem musel pomocný personál opustit hangár, aby nebyl podtlakem vytažen do prostoru.

Major Hokota nevěděl, jak je to tady, jen doufal. V hangáru bylo asi patnáct Pozemšťanů, podle něj zrádných Tefrodů. Půjdou s ním, do vzduchoprázdna, bez skafandru.

Ke stroji přicházel jeden z techniků. Nastala chvíle rozhodnutí. Hokota stiskl startér.

Ještě než se stíhačka dala do pohybu, Hokota viděl, jak se vrata rozestupují. Ale vzduch neunikl. Za vraty byla ještě příčka. Stíhačka rolovala po kolejnicích do středu haly a zastavila se. Vrata za ní se zavřela.

Současně se před Hokotou otevřela cesta na svobodu.

Podtlak vytáhl stroj do volného prostoru.

Hokota necítil nic. Zahlédl gigantickou loď, ale staral se jen o přístroje, aby stíhačku navedl na kurz. Zmáčkl tlačítko a malá raketa s polohovými křidélky se obrovskou rychlostí začala • vzdalovat od CRESTU III.

Hokota si oddechl. Věděl, že nebezpečí zdaleka nepominulo, protože ten-í to typ lodi znal příliš povrchně. Ale* věděl aspoň to, zeji lze převést do lineárního prostoru. Pokud se mu to podaří, je zachráněný.

CREST III dávno zmizela a ztratila se v hustém nakupení hvězd. Hokota měl čas prohlédnout si přístroje a vyslat hlášení. Základna musí být informována.

Jako první nalezl ovladače pro transformační a impulzní děla. Obě zbraně měly hlavně zabudované napevno a střílely jen ve směru letu.

Vysílačka se nijak nelišila od těch," se kterými pracoval Hokota. Přesto! nemohl naladit správnou vlnu, protože neznal symboly na stupnici. Pokusil se hádat. Nastavil na příjem a zkoušel zachytit hlášení Tefrodů. Jakmile se dostane na správnou vlnu, může přepnout.

Nejprve zachytil nouzový signál lodi Gaidů, který pochopitelně ignoroval. O něco níž na stupnici byly neznámé signály, hledal tedy dál.

Konečně asi po deseti minutách za
slechl známé hlasy. Hlášení, které oznamovalo, že se nic neděje.

„Budete se divit," zavrčel vztekle Hokota.„Prý neděje! Za několik minut si budete myslet něco docela jiného."

Nacvičeným pohybem přepnul z příjmu na vysílání a promluvil do mikrofonu. Stále opakoval stejné věty, udával svou polohu a žádal o pomoc.

Zvláštní efekt lomu světelných paprsků hvězd mu naznačil, že se blíží rychlosti světla. Brzy bude v bezpečí. Ve stejném okamžiku se vedle něj objevila žhnoucí koule.

Hokota se zpotil hrůzou.

Když se otočil, viděl pronásledovatele. Byly to desítky strojů stejného typu, v jakém letěl on, a neustále se blížily.

Hokota věděl, že není dost rychlý. Protivník ho zničí dřív, než zmizí v lineárním prostoru. Druhý výbuch jen posílil tuto domněnku.

Opsal oblouk, aby se pronásledovatelům dostal do boku a pravou ruku položil na spouštěcí mechanizmus. Ještě jim ukáže! Budou litovat, že se za ním pustili!

Pronásledovatelé překazili jeho úmysl, rozlétli se a opět se ze všech stran slétali. Před Hokotův stroj promítli energetický štít, který znemožnil palbu.

Aniž tomu mohl zabránit, Hokota letěl proti němu.

Společně s ukradeným strojem se proměnil v obláček energie.

* * *

Kalak se už neusmíval. Seděli v místnosti pohotovostní čety těsně vedle můstku, Tolot právě dokončil svoje hlášení a sklidil jen bezbřehý úžas. Dostavil se i Gucky. Na hlavě ,mel obvaz a vypadal moc podivně.

„Když jsem Tolota uviděl poprvé," prohlásil, „taky jsem měl záchvat. Ovšem ne ze strachu," dodal rychle.

„Pohled na tebe taky nebudí hrůzu,"poznamenal Tolot.

„Spíš veselí," konstatoval suše Kalak.

„Vidím, že jste se už vzpamatoval li," řekl Rhodan. „Pokud si myslíte, že je všechno pryč, musím vás zklamat. Konečnou zprávu tu ještě ne- ;
mám, ale něco vím z odposlechnutých hovorů. Vypadá to tak, že se
Hokotovi podařilo navázat spojení setí, [!] svými lidmi. Brzy budeme mít na krku *celou* smečku."

„Kdo ho sestřelil?"

„Major Fils Crougat a jeho Moskyti. Právě se vracejí. Hokota byl krátce] před vstupem do lineárního prostoru;
Je mi záhadou, jak dokázal ovládat nový stroj."

„Mně ne," zavrčel Kalak. „Nemám žádnou určitou teorii," dodal rychle, když se k němu otočily tázavé obličeje, „ale ze zásady se nikdy ničemu nedivím. Tefrodi a Pozemšťané... Jak to může dopadnout?"

„Co tím myslíte, Kalaku?" Zeptal se Atlan;

„Přece musí existovat vysvětlení. A na ne jsem zvědavý. Možná víc než vy. Znal jsem Tefrody dřív než vás."

Ve dveřích se objevil plukovník Rudo.

„Pane, stíhačky přistály. Velitel žádá o dovolení podat hlášení."

„Pošlete ho sem."

Do ticha zaznělo Guckyho vypísknuti. „Dej ty pracky z mého obvazu!"

Kalak odtáhl ruce. „Proč jsi tak nedůtklivý? Chtěl jsem se jen přesvědčit, jestli tě dobře ošetřili. Konečně, byl jsi zraněn v boji a máš právo na..."

„Na tvůj soucit ti kašlu!" zasyčel, Gucky. „Copak můžu za to, že ti pitomci nemyslí v okamžiku, kdy m® chtějí praštit nočníkem?"

Na okamžik bylo hrobové ticho. První se rozesmál Atlan.

„Jen se směj! Rád bych věděl, co je na tom tak zábavného. Spíš se starejte o to, aby vám Tefrodi neposlali na krk celou flotilu. Pak si po nich můžete taky házet nočníky."

Plukovník Rudo ohlásil příchod velitele lelky stíhačů.

„Jeho jméno jsem někde slyšel," řekl Gucky, „ale už dávno."

„To je taková stará vojna," prohlásil Rhodan.

Rudo ustoupil stranou a uvolnil vstup pro majora Crougata. Veliteli stíhačů mohlo být asi

padesát, ale vypadal mladší. Okamžitě zaujal služební postoj a hlásil:

„Záměr unikajícího Tefroda- byl v souladu s rozkazem znemožněn, pane."

„Jaký z toho máte dojem, majore?" zeptal se Rhodan.

„Dojem?"

„Ano, jaký jste měl dojem, když jste sledoval tu stíhačku? Připadalo vám, zeji řídí zkušený pilot nebo že se drží kurzu jen náhodou?"

„No, abych řekl pravdu, pane -uprchlík musel tu mašinu znát a dokonce se nás pokusil napadnout. Dostali jsme ho jen proto, že Jsme byli v přesile."

„To jsem chtěl vědět. Děkuji, majore." , „Okamžik!" řekl Gucky. „Neznáme se náhodou?"

Majorův obličej zůstal bezvýrazný, jen v jinak chladných očích zasvítil® něco jako radost a pýcha.

„Vy jste si na mě vzpomněl, Cucky? Jednou jsem vám psal, ale to je už dávno. Četl jsem o vašich hrdinských činech - víte, ty mikroknihy. Pak jsme se náhodou setkali..."

„Dnes zažil náš hrdina další dobrodružství," vmísil se Rhodan, „ale obávám se, že o tom se jeho ctitelé nedovědí. Neměl bys to vyprávět osobně* maličký?"

„Setkáme se později v důstojnické jídelně," pronesl Gucky k majorovi. „Tady jsou sice dospělí, ale s poněkud dětinským myšlením. Rušili by nás."

Major Fils Crougat nasucho polkl, předpisově zasalutoval a zmizel.

* * *

, Přesně padesát světelných let od místa, kde zemřel major Hokota, obíhala žluté slunce planeta, pokrytá hustými lesy.

Bezejmenná planeta nebyla obydlená, ale nacházela se na ní důležitá spojovací stanice Tefrodů a v podzemních hangárech čekala na rozkaz Stovka hlídkových křižníků. Během posledních měsíců neměla mnoho na práci. Jen občas pronikli do výstražného pásma pašeráci a byli ihned vypuzeni. Dvakrát se jim podařil průnik až do zakázané zóny.

Ramolo měl hodnost generálního majora. K velení této stanice by stačil plukovník a Ramolo věděl, že ho tady vlastně uložili k ledu. Pro svoje názory byl špatně zapsán u nadřízených a nebylo divu, že se ho chtěli zbavit. Tady už nemohl klást nevhodné otázky.

Ramolo si už od dětství lámal hlavu tím, kdo jsou ti velcí neznámí, kteří si sami říkají Mistři ostrovů.

Nevěděl nic o kontaktu s touto rasou, ,zato mu bylo známo, že Tefrodi tvoří vůdčí skupinu nejbližších důvěrníků Neznámých. Pokud Tefrodi chtěli existovat dál, nesměli tuto důvěru zradit. I to Ramolo věděl a kvůli tomu si lámal hlavu.

Nebyl zrádce. Pokud šlo o jeho vlastní lid, neznal kompromisy. Provedl jakýkoliv rozkaz. Byl jen poněkud zvědavý, to bylo všechno.

Planeta byla takový malý ráj a na mapách ve štábu nesla označení BX" 570. Nacházela se uvnitř výstražného pásma a tři sta světelných let od zakázané zóny. Její klima bylo snesitelné.

Generálmajor Ramolo šel na procházku. Přemýšlel o smyslu života, vzhlížel k malému, teplému slunci a dumal nad tím, jestli je v sousedních galaxiích inteligentní život.

Posadil se na kámen na břehu horského jezírka a zamyšleně hleděl do čisté vody. Tady mu bylo dobře a najednou si uvědomil, jak příjemný je život bez zvědavosti. Měl by rezignovat na přemýšlení o věcech, které se ho netýkají.

Přijímač na jeho zápěstí zabzučel. Zmáčkl tlačítko a vztekle se ohlásil. Volal velitel radiostanice poručík Porok a jeho hlas zněl velmi vzrušeně.,

„Generálmajore, zachytili jsme nouzové volání jistého majora Hokoty.Podle všeho je na útěku od vzbouřenců. Stanoviště padesát světelných let odtud. Směr..."

„Žádného majora Hokotu neznám. Jací vzbouřenci? Co je s nimi?"

„Hlášení bylo nepřesné a odeslané v největším spěchu. Nebylo zakódované, což je proti předpisům. Prosím o rozkazy, pane,"

„Pošlete tam loď,"

„Je tu ještě něco, pane. Major Hokota podal hlášení o kulové vesmírné lodi, ze které utekl. Pokud jsme správně převzali dodané údaje, muselo jít o obří plavidlo. Průměr dvacetkrát větší než..."

„Šílenství. Ten muž se zbláznil."

„Jeho hlas byl vzrušený, ale rozhodně nezněl pomateně. Měli bychom se přesvědčit, co je na tom pravdy."

Ramolo se naposledy podíval na klidnou hladinu a zvedl se.

„Jdu zpátky. Postarejte se, aby celá flotila byla připravena k okamžitému nasazení. Konec."

Ramolo se vracel ke stanici. Řečem o vzbouřencích nevěřil. Nejspíš se jednalo o některý z mnoha národů, které obývají Mlhovinu Andromedy. Ve vší tajností postavili loď, se kterou chtěli proniknout do zakázané zóny.

A právě tomu bylo nutno zabránit.

Když došel k vzdušnému přístavu, byly už všechny křižníky připravené ke startu a jejich kapitáni očekávali rozkazy. V obličejích se jim zračilo vzrušení i radost. Byli to muži, klen dobře věděli, o co půjde.

Přinejmenším si to mysleli.

Ramolo si poslechl záznam hlášení a teprve poté vydal rozkaz. Sám letěl ve vlajkové lodi flotily.

Souřadnice byly známé. Okamžitě .přešli do lineárního prostoru a o půl hodiny později se vrátili do normálního vesmíru.

Cíle bylo dosaženo a začaly pracovat zaměřovače. Kapitán vlajkové lodi major Egnero stál před obrazovkami vedle Ramola.

„Co budeme dělat?" zeptal se Egnero. „Zaútočíme?"

„Napadneme jej jen tehdy, pokud se pokusí uniknout. Rád bych se dověděl, co se stalo s majorem. Musíme se pokusit o spojení."

Jeden z důstojníků řekl:

„Energetické výboje ve vzdálenosti dvou světelných měsíců, generálmajore. Jejich síla napovídá, že by se mohlo jednat o hledanou loď."

Ramoio vydal rozkaz k letu.

Když se na obrazovkách opět objevily hvězdy, Ramolo se lekl. Cizí loď se vznášela v prostoru jako planeta, obklopená nazelenale svítícím obalem.

Ramolo ještě nikdy neviděl takovou loď a nedokázal si představit, že by Tefrodi dokázali postavit něco podobného. Pokud má odpovídající výzbroj, je jakýkoli pokus o útok předem odsouzen k nezdaru.

„Pokuste se navázat rádiové spojení," řekl Ramolo a hned dodal: „Uveďte všechny lodě do bojové pohotovosti."

A zatímco se radiová centrála snažila o navázání spojení, měl Ramolo čas přemýšlet. Pocítil už dávno zapomenuté ambice a najednou věděl, s kým se setkali- Nijak ho to neznepokojilo.

„Žádná odpověď," hlásil spojař. „Nereagují."

Není divu, říkal si v duchu generál-major Ramolo. *Proč by nám měli odpovídat? Jediným úderem by mohli zničit polovinu mé flotily a unikající zbytek by zničili cestou. Oni mohou!*

Oni.

Mistři ostrovů.

„Pokoušejte se dál," nařídil. Rozum mu říkal, ze by měl co nejrychleji zmizet, ale držela jej tu probuzená zvědavost. „Přelaďte na jinou vlnu."

Samozřejmé to nemá smysl, říkal si v duchu. *Oni se považují za bohy. Co jsme v jejich očích my? PrímitivníTefrodi, které oni využívají ke svým účelům. Pouhý personál jejich neznámé říše.*

Střežil se říci to nahlas. Ale musel nějak vysvětlit, proč nedává rozkaz k útoku. Majoru Kokotovi se podařilo z této lodi uniknout a patrně při tom přišel o život. Povinností strážní flotily bylo incident vyšetřit.

Ramolo pocítil, jak je zodpovědnost těžká.

„Spojte prstencovou konferenci," nařídil spojařům. „Rád bych znal mínění jednotlivých kapitánů lodí."

Sto strážních lodí stálo jen několik kilometrů od CRESTU III, děla byla odjištěna a ochranné štíty zapojeny.

Ramolo informoval velitele, že cizí loď nereaguje na rádiové volání. Zdůraznil, Že gigant nezaútočil a patrně to ani nemá v úmyslu. Dále vyslovil domněnku, že jeho obranné prostředky budou takové, že jsou jisté schopny zničit celou flotilu. Pak se zeptal na názor velitelů a ujistil je, že bude brát zřetel na názor většiny.

Odpovědi přicházely jedna po druhé. Byly rozdílné. Jeden navrhoval, aby k cizí lodi vyslali poselstvo. Návrh byl odmítnut, protože nenašel podporu u ostatních velitelů. Jiní navrhovali útok a našli se i takoví, kteří nenavrhovali vůbec nic.

Ramolo pochopil, že se musí vyjádřit přesněji. „Rád bych vám sdělil svou teorii, pánové. Nenapadlo vás, že tato loď nemůže patřit ani zrádcům ani úplným cizincům? Ještě nikdy jsem se s takovou lodí nesetkal a vy taky ne. Známe celou Mlhovinu, ale neznáme centrum zakázané zóny. Loď možná přilétla odtamtud. V jádru galaxie žijí Mistři ostrovů. Nechtě pracovat svou fantazii."

Většina velitelů se domnívala, že na této teorii musí něco být. Cizinci by okamžitě zahájili palbu, zejména v situaci, která Jednoznačně hovořila v jejich prospěch. Padaly i další argumenty a z nich byl vyvozen závěr.

„Z toho vyplývá, pánové, že se nám dostalo výjimečné cti stanout proti lodi našich pánů. Major Hokota musel zemřít, protože by!... ehm... zvědavý. Nikdo se nesmí dovědět, jak vypadají Mistři ostrovů. Nezbývá jiná možnost než se vrátit na opěrný bod. Tam vypracuji vyčerpávající hlášení a odešlu je do hlavního stanu."

* * *

Rhodan,Atlan a Kalak se upřeně dívali na obrazovky.

„Parádní vojsko. Měli bychom ho včas odrazit," prohlásil Gucky. Od okamžiku, kdy byl zraněn, se choval jako starý válečník. Vzpamatoval se jediné tehdy, když se někdo zmínil o povaze zbraně, kterou byl zraněn.

„To je nepochopitelné. Stojí tu jak na přehlídce," konstatoval Rhodan.

„Pokoušejí se o spojení, ale hovor je zakódovaný."

„To znamená, že i oni nás považují za Tefrody," řekl Rhodan a pozorně studoval lodě, „Všechny jsou stejné. Strážní křižníky. Myslím, že je sem zavolal major Hokota. Proč neútočí?"

„Možná mají strach," domníval se Gucky.

Kalak se zasmál. „Z tebe s tvým turbanem ne."

Na velitelství protivzdušné obrany seděl nad ovládacím pultem major Cero Wiffert. Jediným knoflíkem ' mohl proměnit CREST v příšeru dštící oheň, která by stovku lodí zničila tak, jako by nikdy neexistovaly. Ale musel čekat na Rhodanův rozkaz.

Rozkaz nepřicházel.

„Musejí mít nějaký jiný důvod," řekl Rhodan. „Strach to není, protože v tom případě by oni napadli nás. Každý útok je výsledkem strachu. Počkáme. Třeba pošlou vyjednávače."

Ale ani to se nestalo.

Čas plynul nesmíme pomalu. Sto lodí tvořilo širokou frontu a k útoku byla tato formace naprosto nevhodná. A protože Tefrodi nebyli hloupí, Rhodan z pozice lodí pochopil, co jim chtějí sdělit.

„Chtějí nám naznačit, že nemají zlé úmysly. A vzhledem k tomu, že Tefrodi nenávidí zrádce a od Mistrů mají rozkaz a plnou moc napadnout, vyhnat nebo zničit každého vetřelce, je pro jejich chování jedno jediné vysvětlení."

Kalak pomalu přikývl. Atlan to řekl nahlas:

„Považují nás za Mistry ostrovů." A to je pro nás důkaz, že ani Tefrodi je neznají."

Na obrazovkách došlo ke změně. Lodě se zformovaly v obří klín, který mířil nahoru do nekonečna. Jediným mávnutím se rozloučil s CRESTEM a hnal se rovnou k rychlosti světla. O chvíli později zmizel z obrazovek a jen zaměřovače prozrazovaly, že vstoupil do lineárního prostoru.

„Nový kurs, pane?" zeptal se Cart Rudo.

Rhodan pohlédl na Kalakovu hvězdnou mapu.

„Poletíme k nejbližšímu slunci bez planet a využijeme ochrany před zaměřením. Tam počkáme. Jsem zvědavý na lékařskou zprávu. Tentokrát už ' lékaři nemusejí brát ohledy-.Mrtví nic necítí."

„Stále ještě čekáš překvapení?"

„Ano, Allane. Počítám s ním."

Gucky sklouzl ze židle a unaveně se kolébal ke dveřím. „Už mám dost překvapení. Jdu spát. Dobrou noc."

Rhodan se zahleděl na obrazovky. „Pokud nás Tefrodi považují za Mistry - kdo nebo co jsou pak oni?"

Atlan mu položil ruku na rameno. „Možná nám dá odpověď medicína."

CREST zamířil k blízkému slunci a skryl se v jeho koroně..

O několik set světelných let dál čekala zakázaná oblast Mlhoviny Andromedy.

Zakázaná?

Jak dlouho ještě?